

FOTBAL

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
ANUL V

191

MIERCURI
21 IANUARIE 1970
12 PAGINI
2 LEI

Citiți în pagina 12:

MARE INTERES ÎN BRAZILIA PENTRU EVOLUȚIA ECHIPEI ROMÂNIEI

PRIMELE AMĂNUNTE DIN TURNEUL
SUD-AMERICAN AL FOTBALIȘTILOR
NOȘTRI, TRANSMISE DE TRIMISUL
NOSTRU SPECIAL, AUREL C. NEAGU

ȘASE REPORTAJE DE LA PREGĂTIRILE DIVIZIONARELOR A

La Predeal, în decorul pito-
resc al Carpaților, fotbaliștii
Rapidului își pregătesc viitoa-
rele performanțe antrenându-
se, deocamdată, la... schi!

Foto: S. BRAȘOVEANU

ÎNCEPÎND CU ACEST NUMĂR,
UN INTERESANT SERIAL:

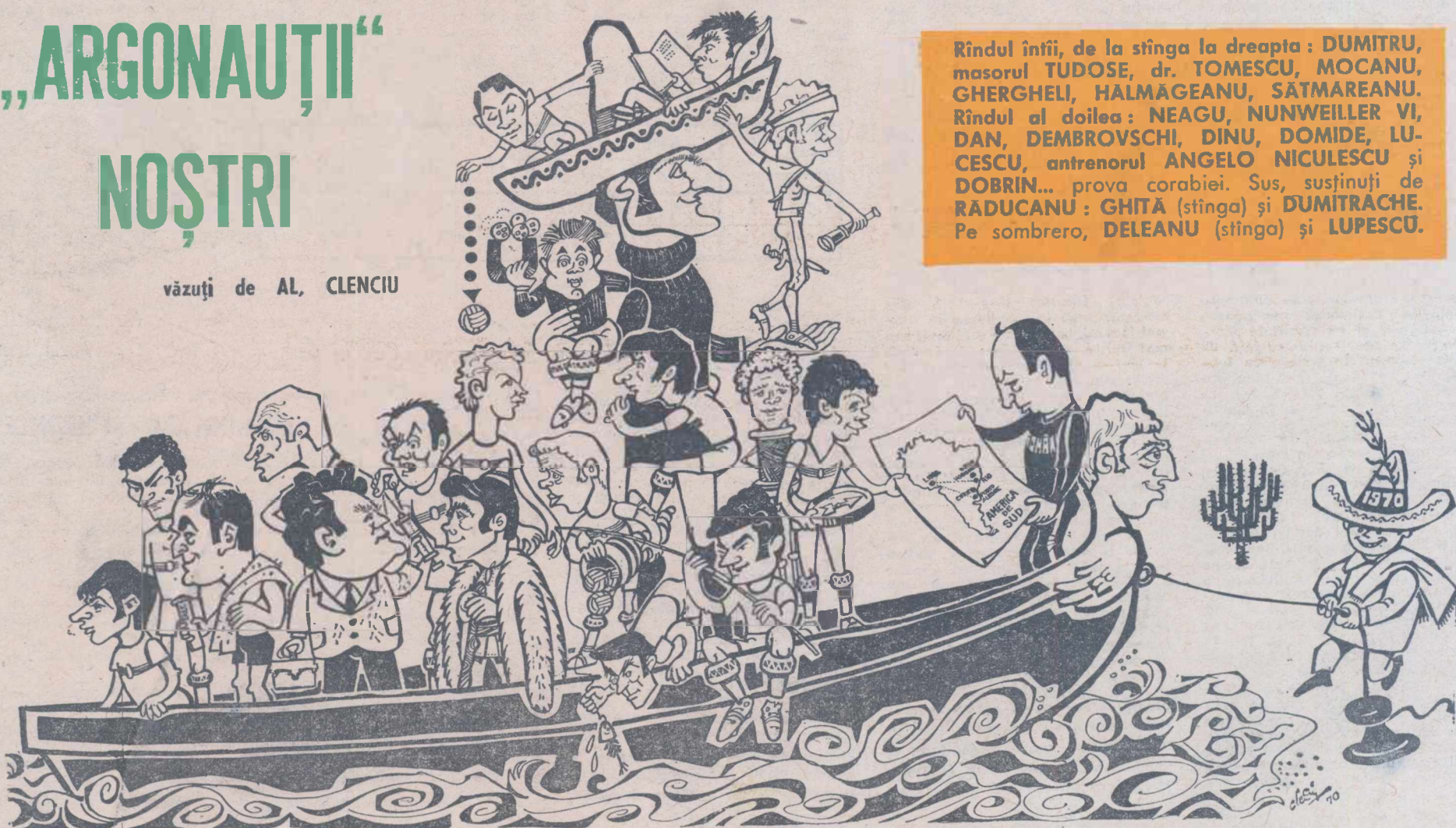
LEV IAȘIN

„ARGONAUȚII” NOȘTRI

văzuți de AL, CLENCIU

Rîndul întâi, de la stînga la dreapta: DUMITRU,
masorul TUDOSE, dr. TOMESCU, MOCANU,
GHERGHELI, HALMĂGEANU, SĂTMAREANU.
Rîndul al doilea: NEAGU, NUNWEILLER VI,
DAN, DEMBROVSKI, DINU, DOMIDE, LU-
CESCU, antrenorul ANGELO NICULESCU și
DOBRIN... prova corabiei. Sus, susținuti de
RADUCANU: GHITA (stînga) și DUMITRACHE.
Pe sombrero, DELEANU (stînga) și LUPESCU.

ORGANIZAREA JOCULUI

SENSUL MAJOR AL PREGĂTIRII TACTICE

În anul 1958, la Stockholm, formația de „vrăjitori ai balonului”, fotbalistii-carriocas cucereau, după mulți ani de încercări și amare deziluzii, primul lor titlu mondial, oficializând cu acest prilej, într-o manieră de joc care a produs senzație, aplicarea sistemului cu patru fundași. Patru ani mai târziu, în Chile, brazilienii reușesc din nou să-și surprindă adversarii printr-o nouă formulă de așezare în teren — de fapt, o variantă a aceluiași sistem — și cu o echipă bine încheată, obțin pentru a doua oară consecutiv, în ciuda absenței marelui Pele, primul loc în ierarhia mondială, fiind în perspectivă la realizarea unei performanțe absolute: cucerirea definitivă a cupei „Jules Rimet”. Dar, Londra 1966 a întrerupt drumul victorios al unei formații care, nesocotind învățămintele reușitelor și ale nereușitelor din trecut, a prezentat în fața lumii fotbaliste O MINA DE INDIVIDUALITĂȚI (evident, de certă valoare), dar NU O ECHIPĂ, încercând zadarnic să înlocuiască ideea jocului organizat în condițiile actualității, cu execuția unor numere de măiestrie personală și cu reditarea schematică a unor acțiuni și combinații dintr-un repertoriu perimat.

Exemplul Braziliei, devenit de-acum clasic, a demonstrat de la nivelul cel mai înalt al confruntărilor competiționale, că prima cerință a performanței rămâne incontestabil pregătirea complexă a jucătorilor și că, în cadrul acesteia, importanța factorului tactic constă nu numai în realizarea sarcinilor individuale de atac și apărare, ci mai ales în coordonarea superioară a activității tuturor jucătorilor în scopul obținerii victoriei. Cu alte cuvinte, pregătirea tactică înseamnă, înainte de toate, ORGANIZAREA JOCULUI, realizată în conformitate cu posibilitățile jucătorilor, în mod rațional și creator. Este ceea ce a determinat în ultimă instanță, victoriile finale ale Braziliei în 1958 și 1962, ale R.F. a Germaniei în 1954, ale Angliei în 1966 și, dacă ne referim la fotbalul românesc, calificarea noastră după 31 de ani într-un turneu final al campionatului mondial, acela din Mexic 1970.

Apărarea și atacul

În exprimarea curentă, apărarea și atacul reprezintă cele două situații fundamentale ale jocului, determinate și diferențiate de sensul pe care-l conferă unei acțiuni, posesia mingii. În conținutul real al noțiunii de pregătire tactică, însă, ofensiva și defensivă exprimă caracterul organizat al tuturor acțiunilor, iar ponderea lor în joc, esența unei anumite concepții în viziunea căreia o formație sau alta înțelege să-și organizeze șansele în lupta sportivă. Evident, dacă înțelegem sensul de scopul întrecerii, atacul trebuie să constituie singura situație tactică care oferă posibilitatea finalizării și a realizării victoriei. Aceasta este, de altfel, și explicația pentru care, prioritatea de principiu a spiritului ofensiv nu a fost niciodată contestată. Și totuși, paradoxal am spune, ideea de apărare câștigând mereu noi poziții, a devenit — în special după ultimul campionat mondial — dominantă, atât în ceea ce privește organizarea jocului cit și în structura de echipă.

De la formula „ATACUL ESTE CEA MAI BUNĂ APĂRARE” la TEORIA „BETONULUI”, fotbalul a parcurs un drum care, cel puțin din punct de vedere istoric, ar putea fi reconstituit după evoluția în timp a diferitelor sisteme și variante ale acestora. Astăzi, însă, în condițiile unor incontestabile câștiguri de experiență, dobândite ca rezultat al permanenței dispute dintre atac și

apărare, se pare că își găsesc tot mai mult credit soluțiile realiste, acelea potrivit cărora este recunoscută nu numai necesitatea unei simbioze dintre spiritul ofensiv și ideea de apărare, ci și căile care duc la realizarea ei: ECHILIBRU ÎNTRE COMPARTIMENTELE ECHIPEI, ELASTICITATE MANEVRIERĂ ȘI CIRCULAȚIA RAȚIONALĂ A JUCAȚORILOR ÎN TEREN. Într-un cuvânt, „JOC ORGANIZAT”, acesta reprezentând condiția de bază care dă practic atât rezistența necesară defensivei, cit și forța de pătrundere și de finalizare în ofensivă. În acest fel, noua relație atac-apărare, evitând pronunțarea primatului uneia dintre ele, este pusă de acord cu sensul real al întrecerii sportive, cu rezultatul.

Și în fotbalul nostru, frământările din sfera pregătirii tactice a echipelor divizionare și-au găsit exprimarea în încercările antrenorilor de a găsi modalitatea cea mai eficientă de organizare și desfășurare a acțiunilor ofensive și defensive, potrivit valorii individuale și a particularităților jucătorilor proprii. Remarcabilă în această privință trebuie considerată preocuparea aproape generală de adoptare a unei așezări în teren, care să răspundă unor nevoi de ordin practic, ca și intențiile laudabile din partea unora de a se desprinde din corsetul șablonului și de a învinge inerția conservatorismului.

Tactică și sistem

Hotărât lucru, actuala ediție a campionatului Diviziei A a scos în evidență faptul că PREGĂTIREA TACTICĂ A ECHIPELOR NOASTRE S-A SITUAT, APROAPE FĂRĂ EXCEPȚIE, LA UN NIVEL SUPERIOR ANILOR PRECEDENȚI, DOMININD ÎN CADRUL PROCESULUI DE ÎNSTRUIRE ceilalți factori ai antrenamentului sportiv. Explicația ar putea fi căutată desigur, în faptul că acumulările în domeniul tacticii se realizează incomparabil mai ușor și cu rezultate imediate, chiar spectaculoase, față de cele obținute în pregătirea tehnică. O „lecție” de joc bine învățată și aplicată, poate asigura un succes rapid chiar și în condițiile unui dezavantaj net de valoare. Dar, tactica de circumstanță nu se poate încadra, decît accidental, ca și consecințele ei, în limitele adevăratei performanțe. Și acest lucru se pare că a început să fie înțeles la dimensiunile sale reale, pentru că nu mai astfel putem explica orientarea antrenorilor noștri spre forme cit mai stabile de organizare a jocului, pentru alegerea sistemului și a variantelor sale CARE SĂ CORESPUNDĂ CEL MAI BINE POSIBILITĂȚILOR JUCAȚORILOR ȘI OBIECTIVELOR DE REALIZAT ÎN PERSPECTIVĂ. Astfel, dacă ne referim la prima jumătate a campionatului în curs de desfășurare, putem face constatarea — nu lipsită de importanță — că echipele noastre frunze și-au cristallizat, încă de pe acum, o anumită concepție tactică im-

părțindu-se, în funcție de sistemul de bază adoptat, în două mari grupe și anume:

● Prima categorie, în rîndul căreia putem încadra majoritatea divizionarelor A (Rapid, Universitatea Craiova, Steaua, Universitatea Cluj, Jiul, Petrolul, U.T.A. etc.), o constituie ADEPTELE SISTEMULUI CU PATRU FUNDASI. Echipele din această grupă folosesc ca așezare inițială a jucătorilor formula 1-4-2-4, modificată, după caz pe teren în timpul jocului, în variante mai mult sau mai puțin stabile ca: 1-4-3-3, 1-4-4-2 și chiar 1-6-2-2. Caracteristic formațiilor din această primă categorie este modul de acțiune în situațiile fundamentale ale jocului. În apărare ele folosesc de regulă AGLOMERAREA, prin retragerea simultană sau alternativă a extremelor (Năsturescu — Codreanu: Achim — Naidin; Sasu — Kallio) și a mijloacșilor, care au sarcina limitării spațiilor de acțiune ale înaintașilor adversi. În atac, participarea rațională a unor apărători, în special a fundașilor laterali (Sătmăreanu, Mocanu, Ivănescu, Cimpeanu, Pop) are ca scop crearea unui raport de forțe superior pe anumite zone de teren, de unde acțiunile ofensive să poată fi susținute cu eficiență pe direcțiile cele mai favorabile finalizării. În general, dinamica corectă în cadrul variantelor sistemului cu patru fundași pretinzind o mare mobilitate și elasticitate în joc, poate fi apreciată incomplet realizată (cu ex-

cepția unor formații ca Rapid, Universitatea Craiova, U.T.A.) și aceasta datorită, în bună măsură, insuficienței capacități de efort a jucătorilor.

● Cea de a doua categorie de echipe, mai restrînsă numeric (Dinamo București și F.C. Argeș indeosebi) o alcătuiesc adeptele declarate ale sistemului cu cinci fundași și cu o așezare de bază 1-1-4-2-3. Caracteristic acestor formații este folosirea permanentă a celui de-al cincilea jucător în linia de fund (Barbu sau Olteanu la F. C. Argeș; Pirva (Dinamo București) cu sarcina specială de „măturător”, acționînd pe un front larg în spatele celorlalți fundași pe care îi dublează în funcție de fază. Aceștia la rîndul lor, aplicînd un marcaj strict om la om pe tot terenul, se plasează diferit unii față de ceilalți în așa fel încît lateralii (Pigulea — Ivan II sau Ștefan — Delcanu) apar de regulă ceva mai avansat decît centralii. Cei doi mijlocași — la nevoie și un al treilea retras din față (Nușu sau Roșu; Sălcănuș) — sînt investiți cu sarcini duble, aplicînd în apărare marcajul om la om în zona proprie, combinat cu interceptarea și asumîndu-și, în funcție de situație, atribuții de atacanți cu justificabile pretenții de finalizare. Prima linie ofensivă, alcătuită din trei sau chiar doi jucători, este

Acasă și în deplasare

Dacă — așa după cum am văzut — există o diferențiere de principiu în jocul echipelor noastre divizionare, determinată de o anumită concepție generală asupra tacticii generale, nu este mai puțin adevărat că exprimarea concretă a modului de dispunere și de acțiune a forțelor în teren este direct influențată și de unul din factorii subiectivi ai întrecerii, și anume locul de desfășurare al întîlnirii: acasă sau în deplasare.

Acasă — nu mai este nici o noutate această constatare — toate echipele joacă mai bine, stimulate de prezența propriului public, atacă mai mult, forțează victoria. În marca majoritate a cazurilor, varianta de sistem aplicată este 1-4-2-4, dar ofensiva este susținută adesea de 5-6 și uneori 7 jucători! Acasă, chiar și formații ca C.F.R., A.S.A. sau Politehnica reușesc, așa cum de altfel s-a întîmplat, ca printr-un atac supranumeric, să domine copios și să-și oblige adversarii ca Dinamo Bacău, Rapid sau Dinamo București la soluția apărării disperate, la cedarea inițiativei și, firește, la înșușec.

În deplasare, însă, echipele au dat prioritate organizării defensivei, au recurs la soluții de circstanță (aparitia măturătorului: Mareș la Farul, Nedeleu la Dinamo Bacău, Alecu la Politehnica,

REALIZARI PROCENTUALE	TURUL CAMPIONATULUI 1967/68	CAMPIONATUL 1968/69		TURUL CAMPIONATULUI 1969/70
LOCUL DISPUTEI		TURUL	RETURUL	
A C A S A	80%	84%	83%	78%
ÎN DEPLASARE	20%	16%	17%	22%

Tabel nr. 2

plasată de obicei la înălțimea ultimului apărător cu sarcina defensivă a fixării fundașilor adversi și a participării la aplicarea presingului. În atac, aceștia, folosind poziții avansate și manevrînd fără respectarea unor zone precise de acțiune, organizează șarje cu participarea și a mijloacșilor pentru străpungerea dispozitivului de apărare al adversarului.

Analizînd acum prin comparație care din cele două formații — Dinamo sau F.C. Argeș — se încadrează mai bine în formula cu „măturător”, ajungem la concluzia că piteștenii, grație unui plus de valoare în compartimentul defensiv și a unui echilibru mai stabil în structura de echipă reușesc (rezultatele în deplasare o confirmă) să se apropie cel mai mult de dinamica reală a variantei de sistem pe care o aplică.

Florea la Petrolul), s-au apărât supranumeric, într-o dispunere a forțelor oscilînd între varianta 1-1-3-3 și 1-6-2-2, au luat măsuri de temporizare a jocului la mijlocul terenului și au folosit de preferință contraatacul ca formă de manifestare a spiritului ofensiv. A existat, în această primă jumătate a campionatului și o categorie de formații care au încercat o laudabilă excepție de la regula aproape universală în fotbal, aceea a renunțării la inițiativă pe teren străin. Rapid, F.C. Argeș, Steaua, Universitatea Cluj, Universitatea Craiova sînt numai cîteva din exemplele care ne-au oferit semnele unei imbucurătoare predilecții pentru un joc mai eficient în deplasare. Remarcabilă trebuie considerată și atitudinea nouă care și-a găsit tot mai mult locul, în ultima vreme, în concepția unora dintre tehnicienii și jucătorii noștri frunzași, potrivit căreia nici un meci nu-i dinainte jucat, iar LUPTA PENTRU VICTORIE CONSTITUE ÎN FOND RAȚIUNEA PRINCIPALĂ A ÎNȚECERII SPORTIVE. După cum nu trebuie trecut cu vederea nici atitudinea unor formații care încă mai acceptă, uneori dinainte, situația de victimă (C.F.R., A.S.A.) și nici neputința cronică a altora de valorificare a unor potențe în măsura pretențiilor reale (Dinamo București).

Tendințe astăzi;

Miine, poate, ciștig deplin

După consumarea jocurilor din etapa a treia, revista noastră consemna cu satisfacție că invincibilitatea gazdelor începe să fie pusă la grea încercare. A fost de altfel, atunci, duminica de vîrf care a adus oaspeților procentul cel mai ridicat de puncte cîștigate (50% din totalul posibil). Să vedem însă, care a fost situația și în ce-

lelalte 14 etape și dacă, privind în ansamblu prima parte a acestui campionat, se poate afirma că raportul „acasă-deplasare” a suferit modificări care să ne permită să apreciem în ce măsură terenul propriu mai constituie acel avantaj decisiv în stabilirea rezultatului.

PUNCTE REALIZATE	ETAPELE TURULUI 1969/70																			TOTAL PUNCTE	PROCENTAJ
LOCUL DISPUTEI	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII	XIV	XV						
A C A S A	13	10	8	15	12	10	13	11	13	15	13	13	12	14	15					187	78%
ÎN DEPLASARE	3	6	8	1	4	6	3	5	3	1	3	3	4	2	1					53	22%

Tabel nr. 1

Incontestabil, cifrele din tabelul nr. 1 indică, de la prima vedere, o balanță net favorabilă gazdelor. Și, totuși, o analiză mai atentă scoate în evidență o serie de aspecte destul de semnificative și anume: ● de fiecare dată, oaspeții „au ciupit” cel puțin punctul de onoare în cîteva din cele 15 etape (a 2-a, a 3-a, a 6-a, a 8-a) gazdele au pierdut mai bine de 1/3 din totalul punctelor ● procentul general al cîștigurilor realizate în deplasare este de 22%, cifră care reflectă poate cel mai bine faptul că în prezent formațiile noastre frunze manifestă, în comparație cu edițiile anterioare ale campionatului, o tendință către un joc mai bine organizat, mai complet, și firește, mai eficient, ÎN DIFERENȚA DE LOCUL DE DISPUTARE AL PARTIDELOR, acasă sau în deplasare. Această tendință apare și mai evidentă din interpretarea datelor procentuale înscrise în tabelul numărul 2.

Evident, turul acestui campionat a însemnat un început de asalt

pentru detronarea unui mit care a guvernat și continuă încă să guverneze, cu putere de lege ne-

scrisă, fotbalul: AVANTAJUL DECISIV AL TERENULUI PROPRIU. Dacă am adăuga însă cifrelor din cele două tabele și alte elemente de analiză, obținute din înregistrările efectuate la jocuri (cum ar fi, de exemplu, numărul și frecvența acțiunilor ofensive organizate de echipele în deplasare) am putea trage concluzia că, chiar în condițiile insuccesului reflectat de rezultat, jocul a marcat în ultimul timp, un plus de dinamism, de echilibru și de spectaculozitate. Ceea ce trebuie să recunoaștem — reprezentînd, pentru fotbal, astăzi, un început de ciștig, iar mine, poate — de ce nu? — un ciștig deplin. Și aceasta (este bine să precizăm) datorită în bună măsură preocupărilor de ordin tactic — în ultimă instanță organizării jocului, care în prezent pare să fie dominantă în cadrul procesului de instruire.

Realități și perspective

Experiența competițională a confirmat faptul că în evoluția tacticii fotbaliste, lupta dintre atac și apărare a constituit principala forță de acțiune care a determinat, într-o formă sau alta, modalitatea de organizare a jocului. Pe această bază, pregătirea echipelor și a jucătorilor s-a impus ca o necesitate a modernizării în permanență a dinamicii, destinată să asigure o reușită cit mai deplină în întrecere. Direct interesează în obținerea unor performanțe superioare și respectînd în general, recomandările federației, cîte înainte începerii campionatului, antrenorii primelor noastre 16 formații divizionare au încercat, în acest an competițional, să iasă din limitele unui conservatorism lipsit de perspectivă și au aplicat cu mai mult curaj, în pregătire și joc, mijloace mai variate și mai eficiente. În mod normal au apărut și unele rezultate pozitive care, așa cum am arătat, s-au manifestat în CREȘTEREA SPIRITULUI OFENSIV ȘI ÎN ASIGURAREA UNUI MAI BUN ECHILIBRU ÎNTRE COMPARTIMENTE, în cele două situații fundamentale ale jocului, atac și apărare. (Exemplul formațiilor Rapid, F.C. Argeș, Universitatea Craiova sau Petrolul).

Și, totuși, în ciuda unui netăgduit pas înainte, înregistrat pe plan tactic, realitatea prezentului nu ne dă încă dreptul să ne considerăm mulțumiți cu realizările obținute. De ce? Să ne gîndim numai la faptul că se importă încă masiv idei, uneori mult prea uzate și fără a le adapta creator și în funcție de posibilitățile și particularitățile jucătorilor noștri. Sau că nivelul scăzut al pregătirii tehnice constituie un serios handicap în calea realizării eficiente a unor soluții și manevre tactice teoretic bine concepute. Să nu uităm, de asemenea, că însăși organizarea jocului, considerată, pe drept cuvînt, sensul major al pregătirii tactice și pe care am apreciat-o în real progres în această primă jumătate a campionatului, este încă lipsită de nota de deplină luciditate, capabilă să înlăture cu certitudine efectele întâmplării.

Avem, fără îndoială, încă multe de împlinit pe planul pregătirii tactice. Dar, dacă ne gîndim că am realizat un început promițător care ne-a desprins din inerție, atunci să sperăm că ne va fi mai ușor a continua pe un drum care ne-a deschis, deocamdată, perspectiva mexicană. Drum care promite, în viitor, o afirmare reală și deplină.

Mihai IONESCU

SESIUNE DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE

Centrul de cercetări științifice al C.N.E.F.S. organizează în zilele de 23 și 24 ianuarie, la sediul său din incinta sta-dionului „23 August” o sesiune de comunicări științifice pe tema:

1. Metode, mijloace și indici obiectivi de măsurare și evaluare a efortului fizic în antrenamentul sportiv de performanță.

2. Investigații biologice, metodice și psihologice asupra sportivilor participanți la mari competiții interne și internaționale, în vederea îmbunătățirii pregătirii și selecției componentelor echipelor naționale.

3. Educația fizică și sportul în bugetul timpului liber al elevilor și studenților.

Comunicările care vor fi făcute în cadrul acestei sesiuni, de către numeroși specialiști de mare reputație, interesînd în mod deosebit pe tehnicienii fotbalului, îi invităm pe antrenorii de fotbal să participe la lucrările sesiunii, din care pot extrage importante învățăminte privind fundamentarea științifică modernă a antrenamentului.

O NECESITATE: SEPARAREA LOTURILOR DE TINERET ȘI OLIMPIC

În aceste zile, după jocurile din Israel, lotul mixt olimpic-tineret se află în drum spre un continent, Australia, unde n-a mai evoluat până acum vreo echipă românească de fotbal. Prezența jucătorilor noștri în țara cangurilor este un prilej de satisfacție: fotbalul românesc începe să fie cunoscut și apreciat în diferite colțuri ale lumii. De aceea considerăm că s-a făcut bine acceptându-se oferta și că unor asemenea invitații, chiar dacă vin din țări cu un fotbal mai puțin dezvoltat, trebuie să li se dea curs și să fie onorate cu comportări care să confirme bunele păreri despre soccerul nostru și să deschidă perspectiva unor alte turnee. Din acest punct de vedere avem convingerea că lotul deplasat va corespunde selecționata olimpică — în noua ei alăturare — are la activ realizări remarcabile: joc și rezultate bune în Polonia și Israel.

Asemenea turnee însă, trebuie să aibă și un al doilea scop, cel puțin la fel de important ca acela propagandistic, strins legat de obiectivele activității noastre competiționale. Intreprinse mai ales în timpul iernii, ca acum, ele au un caracter de pregătire și dacă echipa este o reprezentativă atunci se au în vedere competițiile internaționale care-i stau în față și pentru care trebuie să se pregătească.

Anul acesta, în afara turneului final al campionatului mondial, fotbalul nostru va fi angajat și în alte trei importante competiții oficiale:

1. CUPA BALCANICĂ pentru tineret — „under 23” (în iunie, în Bulgaria).
2. CAMPIONATUL EUROPEI, echipa A și de tineret (preliminariile urmează să înceapă din toamnă).
3. PRELIMINARIILE TURNEULUI OLIMPIC 1972 (din toamnă).

Discutând din punct de vedere al pregătirii pentru aceste competiții, în ordinea lor cronologică, și plecând de la exemplul lotului deplasat în Israel și Australia constatăm că acest turneu servește doar echipei olimpice, adică celei CU OBIECTIV MAI ÎNDEPARTAT (titlatura de „olimpică” ni se pare convențională; în fond, sub acest nume poate juca orice selecționată, de la cea de tineret până la prima echipă națională, cum — de altfel — s-a și întâmplat în trecut și se mai poate întâmpla...). Sau, în cel mai fericit caz, aduce foloase lotului pentru C.M., pentru că menține în joc și supune la verificări elemente susceptibile de a fi cooptate în lotul pentru Mexic, cum este cazul lui Grozea, Oblemenco, Adamche, Tufan, Anca, Pescaru etc. În schimb, pentru reprezentativă de tineret — CU OBIECTIVUL CEL MAI APROPIAT — efectele turneului sunt minime; doar verificarea citorva tineri — sase la număr — sub 23 de ani. În rest, sunt 11 jucători în vîrstă de 23 până la 28 de ani, dintre care 6 au peste 25 de ani.

Am subliniat toate acestea, pornind de la exemplul lotului plecat în turneu, pentru a atrage atenția — din nou — asupra faptului că este absolut necesar ca activitatea lotului de tineret să fie așezată pe baze realiste, în raport cu scopul și caracteristicile sale.

Este limpede că între o echipă olimpică și alta de tineret există deosebiri de caracter, de profil, de structură.

Prima are, după părerea noastră, un caracter OCAZIONAL, devine mai actuală din patru în patru ani, nu pretinde limite de vîrstă jucătorilor selecționați (poate juca și unul de 18 ani, dar și unul de 23 sau 29) și poate fi alcătuită fie din elemente valoroase date de reprezentativă de tineret, fie chiar pe scheletul echipei naționale A. În 1967 noi am folosit în preliminariile olimpice, contra R.D. Germane, aceiași jucători care au înfrînt teamul R.F. a Germaniei și apoi, majoritatea, au disputat preliminariile campionatului Europei.

În schimb, LOTUL DE TINERET REPREZINTĂ O ACȚIUNE PERMANENTĂ în fotbalul nostru, ca — de altfel — în multe alte țări, unde au fost create chiar două loturi, cu limite diferite de vîrstă, până la 21 și până la 23 ani, formă de muncă eficientă în perspectivă. Un lot de tineret este legat necontenit de o activitate de depistare și evidentă precizie a elementelor talentate, de valoare și condiționat de limita de vîrstă acceptată în competițiile internaționale, amicale sau oficiale, cum sint Cupa Balcanică și campionatul Europei. În plus, trebuie subliniat, în mod special, deosebirea esențială dintre întrecerile rezervate celor două loturi: cel de tineret participă alături de o serie de formații care pot fi și sint alcătuite din jucători PROFESIONISTI, cel olimpic va avea de înfrîntat adversari cu fotbaliști al căror statut este obligatoriu AMATOR.

Considerînd doar ultimul argument și încă este suficient pentru a pleda pentru punerea accentului pe lotul de tineret, renunțîndu-se la amestecarea lotului (cum s-a mai procedat și se mai face), la o comasare olimpic-tineret, fără perspectivă.

Obiectivul competițional mai apropiat, importanța și valoarea tehnică a jucătorilor participanți la campionatul european, limita de vîrstă obligatorie și faptul că periodic ies din circuit jucători care depășesc vîrstă și aceasta îngreunează pregătirea și omogenizarea — iată motive care ne-au determinat să revenim asupra unei probleme dezbătute și cu alt prilej în revista noastră și pentru a cărei rezolvare ne îngăduim să facem cîteva sugestii:

● **SEPARAREA LOTULUI DE TINERET DE cel OLIMPIC**, cu o necesitate care rezultă din profilul și caracterul său, ca și din obiectivele competiționale urmărite: în felul acesta s-ar crea și o mai mare emulație printre jucători și ar intra în circuit internațional un număr mai mare de jucători tineri.

● **ALCĂTUIREA, SEPARATA, A UNUI PLAN DE PREGĂTIRE ȘI A UNUI CALENDAR DE JOCURI** pentru tineret, cu stagii minime (de 2—3 zile), pentru a nu dauna activității de instruire a cluburilor.

● **REINFIINȚAREA LOTULUI DE TINERET PÎNĂ LA 21 DE ANI**, ușor de constituit și foarte util pentru pregătirea de cadre, rotate periodic în partide internaționale;

● **COORDONAREA ACTIVITĂȚII LOTULUI (sau loturilor) de tineret și — mai tîrziu — a celui olimpic** de către comisia de selecție, cu mai multă atenție și grijă și **PENTRU SATISFACEREA NECESITĂȚILOR LOTULUI A. DAR ȘI PENTRU ATINGEREA OBIECTIVELOR GENERALE ȘI SPECIALE ALE TINERETULUI ȘI „OLIMPICILOR”**, avînd fiecare în parte antrenorul sau antrenorii săi.

Desigur că nu sint singurele măsuri menite să facă mai multă ordine în acest sector, important, al fotbalului nostru, și să creeze perspectivele unor roade concrete. Avem convingerea însă, că cele de mai sus pot constitui cel puțin o bază de discuție.

Petre GAȚU

CONFERINȚA DE PRESĂ A TOV. ION BALAS

Ieri, la sediul C.N.E.F.S., a avut loc o conferință de presă în cadrul căreia tov. ION BALAS, vicepreședinte al F.R.F., a făcut ziaristilor comunicări în legătură cu participarea sa, ca delegat al României, la tragerea la sorți de la Ciudad de Mexico, precum și în legătură cu vizita făcută în orașul Guadalajara și viitoarea pregătire a echipei noastre.

Din expunerea făcută și din discuțiile care au urmat, reținem cîteva idei:

● Echipa noastră va locui la „Gran Hotel” din Guadalajara, într-un cartier liniștit, și se va antrena pe bazele clubului „Guadalajara”, care au fost reținute în acest scop.

● După meciul cu Iugoslavia (a căruia dată, 6 mai, nu este încă definitiv confirmată de forul iugoslav), lotul nostru va pleca din țară. Pentru timpul pînă la meciul cu Anglia există două variante: o sedere de minimum zece zile în Columbia, la mare altitudine, urmată de stabilirea la Guadalajara în jurul lui 20 mai, sau plecarea direct în orașul sediului al grupei a 3-a.

● Antrenorul Angelo Niculescu și dr. Dumitru Tomescu vor face probabil o vizită de studiu la Guadalajara în martie.

● Federația pregătește un plan pentru studierea jocului viitorilor noștri adversari din grupă (mai ales Anglia și Cehoslovacia), prin observatorii Em. Vogl și N. Petrescu.

ZECE MECIURI ÎN AMERICA DE SUD

Plecați din București duminică dimineață, la bordul unui avion BAC 111 al companiei TAROM, care i-a dus pînă la Paris, tricolorii și-au continuat drumul spre America de Sud cu un avion „Air France” pînă la Rio de Janeiro.

I-am salutată, la plecare, pe componenții lotului național, urîndu-le drum bun și succes și — cu acest prilej — am discutat cu el, cu Angelo Niculescu, cu conducătorul delegației, Florea Tănăsescu.

Împărtășim mai jos cititorilor noștri cîteva din impresiile culese, menite a contura scopurile turneului, sensul său.

Din capul locului, o precizare. Echipa națională se află într-un turneu de pregătire. Nu rezultatele sint deci elementul care ne interesează în primul rînd și nici n-ar putea fi vorba de așa ceva, din moment ce fotbalistii noștri se află în plină pauză competițională. Iar la București, din cauza zăpezii, n-au putut face — practic — decît antrenamente de pregătire fizică generală și doar lucru ușor, pe teren redus, cu balonul.

Reacomodarea cu jocul se va face, deci, în mod practic de-abia acum, în primele partide din Brazilia și de aceea apreciem ca justă orientarea programului care cuprinde mai întîi meciuri cu echipe de club (miine, la Belo Horizonte, cu Cruzeiro, la 25 ianuarie în același oraș cu Atletico, la 28 ianuarie la Curitiba, la 31 ianuarie cu Palmeiras la Sao Paulo și la 3 februarie cu Gremio la Porto Alegre), de-abia după acestea urmînd ca echipa noastră să înfrunte adversarii cei mai grei (naționala Uruguayului la 6 februarie la Montevideo și pe cea a Perului la 9 februarie la Lima) și apoi să participe la turneul de la Rio în care va juca (14—21 februarie) alături de Flamengo, Vasco da Gama și naționala R. D. Germane. Turneul în America de Sud are deci o gradăție judicioasă, apreciabil fiind mai ales faptul că după „acumulările” din Brazilia, Uruguay și Peru echipa va fi pusă să joace la Rio în ritmul pe care-l va întîlni și la Guadalajara, în grupa respectivă a turneului final.

Antrenorul Angelo Niculescu a deplasat un lot de 13 jucători (Răducanu, Ghibă, Sătmăreanu, Dan, Hălmăgeanu, Deleanu, Mocanu, Lupescu, Dumitru, Nun-

weiler VI, Dinu, Ghergheli, Dombrovski, Dobrin, Dumitrache, Domide, Lucescu, Neagu). După cum ne declara el la plecare, nu pornește cu un „unsprezece” titular decît în mod teoretic, unul din scopurile acestui turneu de 10 jocuri într-o lună fiind tocmai acela de a verifica un număr cît mai mare de ipoteze titulari. Angelo Niculescu are intenția de a folosi pe fiecare jucător în cel puțin 5—6 jocuri, integrale sau parțiale, tocmai pentru a-și putea da cît mai bine seama de posibilitățile fiecăruia, de a le da — mai ales celor tineri — șansa unei afirmări în condiții dificile.

Am abordat, cu conducătorul tehnic al lotului, și problema utilității turneului într-o țară cu care sintem adversari în grupă. Părerea lui Angelo Niculescu este că deplasarea noastră în Brazilia are avantaje incomparabil mai mari decît acela că ne oferim jocul spre studiu. El crede că turneul final al C.M. se va disputa într-o atmosferă și cu o tentă, generală sud-americană (spre deosebire de cel de la Londra, unde dominația a fost dată de fotbalul european) și deci cele zece meciuri din 3 țări sud-americane nu pot fi decît utile. Cît despre problema „studierii” echipei noastre de către brazilienii, adevărul este că pentru aceasta, viitorii noștri adversari de la Guadalajara n-ar fi așteptat să ne ducem noi la ei, ci ne-ar fi putut urmări oriunde. Lăsînd la o parte faptul că la Guadalajara vom fi, oricum, împreună cîteva săptămîni și că, la urma urmelor, Saldanha ne-a văzut și la București, ca Portu-galia.

În fine, o remarcă legată de dificultatea adversarilor. Prestigiul echipei României face să mergem într-un turneu în care nici noi nu ne permitem să acceptăm și nici impresarul să ne propună adversari de talie slabă. Jucăm cu echipe braziliene de prima mîna și întîlnim în acest interval 2 echipe naționale, dintre care două sint calificate pentru Mexic.

Un turneu valoros, deci, și pe care-l dorim încheiat cu deplin succes în ceea ce privește obiectivele urmărite: verificarea jucătorilor, adaptarea la jocul de tip sud-american, acumulări însemnate în pregătirea generală pentru marea confruntare din iunie.

R. U.

„CLUBUL SUPORTERILOR ECHIPEI NAȚIONALE” NU MAI E DOAR UN DEZIDERAT!

O nouă afirmare — puternică, entuziastă — a strînselor legături sufletești dintre echipa națională și marea masă a iubitorilor fotbalului!

Vineri după-amiază, sala Floreasca din Capitală, plină pînă la refuz, a aplaudat cu căldură inițiativa confrărilor noștri de la „Scînteia tineretului”, care, în colaborare cu Federația română de fotbal, au trecut la transpunerea în viață a unui mai vechi deziderat, pentru care și noi am militat continuu, înființarea „CLUBULUI SUPORTERILOR ECHIPEI NAȚIONALE”.

Peste 3.000 de oameni au luat parte la această primă reuniune a clubului, peste 3.000 de oameni au mîndrit de o se socii membri fondatori ai clubului. În afara acestora, au mai fost prezenți, în sală tov. Ion Băluș, rectorul șef al „Scînteii tineretului”, tov. Ion Dumitrescu, vicepreședinte al F.R.F., componenții lotului național în frunte cu antrenorul lor, prof. Angelo Niculescu. Ziaristi sportivi de la toate cotidienele și revistele bucureștene cu rubrici de sport, scriitori și actori din Capitală.

Cu multă satisfacție, cei prezenți au condamnat — totodată — și lărgă audiență de care s-a bucurat această laudabilă acțiune în provincie, de unde au sosit numeroase telegramme, din partea iubitorilor fotbalului, prin care aceștia salutau inițiativa și își manifestau aderența la clubul nou înființat. Cîteva din aceste telegramme, semnate de organizații U.T.C. sau individual, de suporteri din diverse orașe ale țării, au fost citite în ședință și aplaudate minute în șir.

După ce ziarul „Scînteia tineretului” a făcut cunoscut publicului principalele acțiuni pe care intenționează să le întreprindă în sensul dunei activități

a clubului și cel prezenți — prin aplauzele lor — și-au manifestat asertivitatea la ele, Federația noastră de specialitate, prin reprezentantul său, a promis tot sprijinul pentru o cit mai rodnică activitate a acestui club.

O dată semnat actul de naștere a Clubului suporterilor echipei naționale (amănunțele organizatorice vor fi publicate în rubrica special consacrată clubului de ziarul promotor), antrenorul Angelo Niculescu a făcut o largă expunere publică asupra planului de pregătire a echipei României în vederea turneului final al C.M. din Mexic.

Una din cele mai gustate părți a reuniunii l-au constituit dialogurile dintre reprezentanții opiniei publice și componenții lotu-

lui. Cînea 20 de spectatori au adresat întrebări atît lui Angelo Niculescu cît și jucătorilor (Răducanu, Dan, Dobrin, Lucescu, Dumitrache etc.). Apoi, ziaristii participanți au fost invitați la microfon pentru... pronosticuri privind grupa de la Guadalajara! În atmosfera de entuziasm a sălii, conștienți sportivii au lăsat de-o parte obisnuita lor rezervă profesională în materie de pronosticuri și — alinîndu-se pe o latură sentimentală, de loc condamnabilă în circumstanțele respective — și-au exprimat încrederea că echipa României va obține la Guadalajara rezultate din cele mai bune. Nici calificarea în sferturile de finală n-a lipsit din aceste pronosticuri, făcute, poate mai mult cu... inimă decît cu rațiunea, și pe

care cei prezenți le-au apreciat în primul rînd ca un îndemn adresat jucătorilor și în secundar ca reflectare... a unor calcule matematice.

În încheierea ședinței de constituire, o serie de apreciații actorii bucureșteni au oferit publicului un scurt spectacol, cuprînzînd scheciuri și muzică ușoară.

Înființarea din sala Floreasca s-a bucurat de un succes deplin.

Ne exprimăm convingerea că primul pas, făcut cu atîtă hotărîre, va fi de bun augur pentru viitoarele acțiuni ale Clubului suporterilor echipei naționale, cărui revistă „Fotbal” îi urează din inimă succes și viață lungă, plină de importante realizări.

La sedinta de constituire a „Clubului suporterilor echipei naționale”, vorbește Dumitrache

Foto: AUREL NEAGU

POLITEHNICA-IAȘI: DE LA DORINȚE LA REALIZĂRI

Pornind pe drumul anevoios al celor 15 etape ale turului, „11”-le antrenat de Șerban Justin a călcat cu stîngul în noul campionat. Chiar în meciul de deschidere a sezonului — deși juca pe teren propriu — nu a putut trece de Rapid, terminînd nedecis (0-0). Cu această zestre minimă de un punct, jucătorii din Dealul Copoului s-au chinat pînă în etapa a 6-a, în care au avut adversar la Iași pe „U” Craiova (1-1) și au obținut, în sfîrșit, cel de-al doilea punct, pentru ca celelalte patru jocuri de pînă atunci să însemne tot alătită eșecuri: 0-2 cu Farul (deplasare); 0-2 cu „U” Cluj (acasă); 0-1 cu Dinamo Bacău și C.F.R. Cluj (ambele în deplasare). A urmat o nouă înfrîngere la București cu Steaua, ce-i drept, la limită (1-2) și — în fine! — prima satisfacție: în etapa a 8-a a învins cu 3-0 pe Steagul Roșu. Nu ne amintim ca la început de campionat o echipă să... aștepte 8 etape ca să-și vadă numele trecut în dreptul celor victorioase. Pînă la proba conștientă, Politehnica Iași rămîne recordmen în materie, trebuind să joace 720 minute pentru a cîștiga un meci. Celelalte etape au continuat însă să traseze o linie frîntă: o nouă capodoperă cu Petrolul la Ploiești (1-2), victorie la limită în ultimul minut cu F.C. Argeș (1-0) la Iași, alte două eșecuri consecutive în deplasare, la același scor (0-2) cu Jiul și Crișul, două victorii la rînd pe teren propriu și — notați — la scor în etapele a 13-a și a 14-a (4-1 cu A.S.A. Tg. Mureș și 3-0 cu Dinamo București) și — în sfîrșit — al 9-lea învins (2-4 cu U.T.A. la Arad).

În urma acestor rezultate, la sfîrșitul turului Politehnica Iași se află pe penultimul loc cu un bilanț negativ, acumulînd 10 puncte din 4 jocuri cîștigate și 2 egale, față de 9 pierdute, marcînd 16 goluri și primînd 20. De remarcat că studenții nu au reușit să obțină nici un punct în deplasare.

PARADOXUL IEȘEAN

Așa este din totdeauna; fotbalul se joacă pe puncte și clasamentul oglindește evoluția unei echipe în campionat.

Politehnica Iași se află la periferia clasamentului, pe o poziție foarte neplăcută din cauza rezultatelor ob-

ținute. Cu toate acestea, dacă derulăm filmul celor 15 etape, vom observa — paradoxal — că eșecurile suferite de ieșeni — în mare parte — nu sînt urmarea unor jocuri de scăzut nivel, ci ele se datoresc mai mult unor cauze subiective și obiective: erorilor de apărare, ineficiența înaintașilor, deselor schimbări de formație de la o etapă la alta (datorită

ban Justin au acționat obscur, neconvîngător, pierzînd fără drept de apel, în celelalte înfrîngeri, echipa a acționat bine jucînd simplu, în viteză, cu pase în adîncime, cu șuturi la poartă, într-un cuvînt, creînd probleme adversarului. Așa s-au petrecut lucrurile în partidele cu C.F.R. Cluj, Steaua, Dinamo Bacău și U.T.A., jocuri în care numai neșansa le-a jucat fes-

de Constantinescu, care a rămas în poartă pînă la sfîrșitul turului. Cu toate că a prezentat pe parcurs unele fluctuații de formă, el rămîne unul dintre jucătorii de valoare, de bază. Sobru și inspirat, curajos și bun conducător al colegilor de echipă, el a apărut în general constant, evitînd de nenumărate ori goluri aproape sigure.

perind cu brio zona de plămădire a declanșării atacurilor. Lor le revine meritul de a fi asigurat o permanență legătură între apărare și atac. În timp ce Andrioaie printr-o mare capacitate de efort, a acoperit un spațiu mai larg de teren, Contardo a devenit coordonator al acțiunilor echipei, participînd des și la finalizarea lor.

CUPLUL CUPERMAN — LUPULESCU, ÎN DECLIN

Nu mai departe decît în campionatul trecut, Cuperman și Lupulescu însemnau un pericol permanent pentru orice portar. În zi bună, și singuri, erau în stare să depășească o întreagă apărare. Recunoscuți prin calități fizice deosebite (viteză de reacție, forță și deflexie) ca și prin cele tehnice (buni driblouri și șuturi periculoși) iață-i astăzi dominați de o auto-mulțumire, reflectată într-o exagerată comoditate care s-a răsfrînt asupra jocului întregii echipe.

Desigur că și desce formule de atac de la o etapă la alta au avut un efect negativ asupra comportării acestui compartiment; coeziunea — în primul rînd — nu s-a putut realiza, mai ales că la începutul campionatului noul venit, Moldoveanu, prin jocul său individualist nu s-a acomodat cu cele două virfuri. Spre final, atacul ieșean și-a regăsit cadența mai ales că și tinerii Simionas și Marica s-au încadrat lăsînd să se întrevadă posibilități care să-i ducă la o consacrare definitivă.

O REALIZARE INCONTESTABILĂ

Si pentru că veni vorba de tineri se cuvin citeva cuvinte despre pepiniera acestui club.

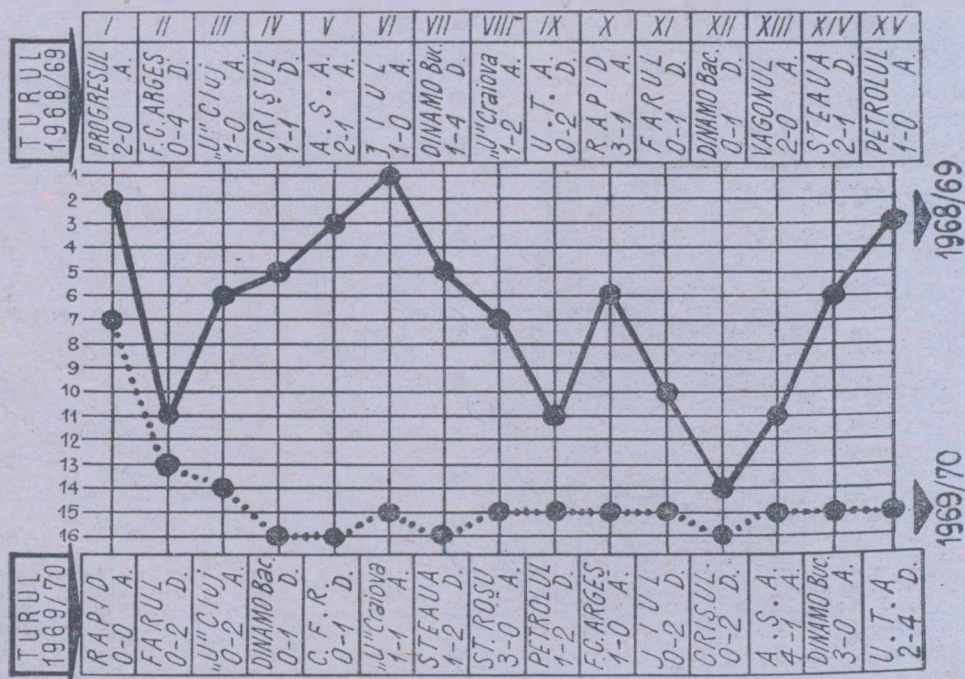
În doi ani și jumătate de la „Poli” a plecat aproape o întreagă echipă: V. Popescu, Vornicu, Pop, Deleanu, Sălceanu, Ștefănescu, Hrițcu. Între timp, doar trei noutăți — externe — mai de marcă în team-ul ieșean: Pal, Moldoveanu și Alecu, împreună cu care au fost titularizați mai tinerii Simionas și Marica. Cei mai buni dintre promovați au provenit însă din laboratorul de talente al foarte activului centru de copii și juniori: Andrioaie, Ailoeaie, V. Iordache, Sofian, Dănilă, Lupea, Leahu. Promovarea cu curaj a acestor jucători, care s-au bucurat de o deplină încredere din partea antrenorului Șerban Justin, poate fi un exemplu pentru multe echipe. Meritul este atît al lui, cit și al antrenorilor: centrului, Mihail Birzan și Traian Iordache, care prin depistarea și pregătirea altor talente, asigură în permanență o pepinieră extrem de productivă pentru echipa de seniori.

ÎN CONCLUZIE: O ECHIPĂ ÎN FORMARE

Așa stau lucrurile la „Poli”. Echipa este în formare și consolidare și paralel se cristalizează și ideea de joc. Căutările și încercările de la o etapă la alta au început să se concretizeze abia spre finalul sezonului, perioadă în care echipa a început să joace din ce în ce mai bine. Debutanții s-au acomodat cu „acul tare” al Diviziei A și împreună cu „vechea gardă” alcătuiesc un „11” cu frumoase perspective și care dă conducerii clubului și aprigilor susținători moldoveni încredere și optimism pentru returul campionatului.

Să așteptăm sezonul de primăvară!

Gheorghe NERTEA

ȘTIATI CĂ...

- Media de vîrstă a echipei este de 23 ani și 6 luni?
- Politehnica Iași a rulat în 15 etape 22 de jucători?
- Din cei 22 de jucători, numai Pal a participat la toate cele 15 meciuri?
- La sfîrșitul turului campionatului 1968-69, Politehnica ocupa locul 3 în clasament, iar acum locul 15?
- Cei mai constanți jucători au fost Alecu, Andrioaie și Contardo?
- Cele mai mari fluctuații de formă le-au avut Incze IV, Cuperman, Moldoveanu și Lupulescu?
- Cele 16 goluri înscrise în poarta adversarilor au fost marcate de: Moldoveanu (5), Cuperman (4), Lupulescu (2), Marica (2), Simionas, Contardo și Pojoni (autogol)?
- Cei mai „vechi” jucători sînt Cuperman (1960), Constantinescu (1963), Romilă (1965), Incze IV (1965), Lupulescu (1965)?

și unor accidentări), lipsei de experiență a tinerilor sau unui plus de experiență din partea adversarului. Trecînd peste meciurile cu Rapid, Farul, „U” Cluj sau Jiul, în care elevii lui Șer-

ba. Printre jocurile notate cu calificativul „foarte bine” — o dovadă că posibilitățile echipei sînt mult mai mari — se numără cele cu Steagul roșu, A.S.A. Tg. Mureș și Dinamo București, toate cîștigate la scor, victorii care au redat încredere atît suporterilor cit și tuturor jucătorilor în propriile lor forțe.

Așadar, Politehnica Iași, în ciuda faptului că ocupă un loc codăș în clasament, este o echipă la care numărul jocurilor de calitate îl depășește pe cel al jocurilor slabe.

De ce? Am arătat — succint — mai sus; ne vom da seama mai bine dintr-o trecere în revistă a modului cum au funcționat compartimentele echipei despre care înainte de campionat antrenorul Șerban Justin ne vorbea cu optimism: „Deși am pierdut doi jucători de bază, Deleanu și Ștefănescu, am convîngerea că lotul actual, tînăr și dornic de afirmare, are resursele necesare de a face față cu succes jocurilor din campionat”.

CIZIC — O ÎNCERCARE CONSTANTINESCU — O VALOARE

Lipsit de formă, Constantinescu nu și-a putut ocupa locul în poartă în primele două etape ale campionatului. Astfel că s-a apelat la serviciile lui Cizic. Dacă în prima etapă, plasa porții apărării de el a rămas neatinată, în etapa a doua însă, cu Farul, a fost scuturată de două ori, tricoul de titular fiind preluat

ALECU — O SOLUȚIE

Linia de fund a fost înfrîntă cu brașoveanul Alecu, căruia i s-au dat sarcinile sporite și atît de obișnuite unui libero. Și nu s-ar putea spune că el n-a corespuns. De altfel și media ridicată a notelor obținută la sfîrșitul turului ne îndreptățește să afirmăm acest lucru. Împreună cu Stoicescu II sau cu Ianul a alcătuit un cuplu puternic de fundași centrali. Dar, diferența valorică dintre aceștia și fundașii laterali (Pal, Gavrilă și spre final Romilă) nu a creat un echilibru egal, astfel că de cele mai multe ori, adversarii care au știut să exploateze la maximum extremitățile au invăluit și apoi dislocat apărarea ieșeană, în așa fel, încît întregul zid defensiv a fost depășit. Din etapa a 8-a, imbolnăvirea lui Stoicescu II a creat noi probleme de alcătuire a liniei defensive, subzînd și mai mult apărarea echipei.

DOUĂ „PISTOANE”: CONTARDO — ANDRIOAIE

În mijlocul terenului au fost încercate diverse formule pentru a compensa absența lui Ștefănescu: în primele etape, perechea Contardo — Goleac, apoi, alternativ, Contardo — Romilă sau Goleac — Romilă, dar nu au dat rezultate. Începînd din etapa a 6-a s-a acordat credit deplin tînărului Andrioaie ca pereche pentru Contardo. Aceștia au acționat ca două pistoane bine reglate și au creat un echilibru perfect la mijlocul terenului, aco-

Cu ani și ani în urmă era elev în ultimele clase la Liceul comercial din Pitești. Și juca în echipa de Divizie B, Textila — succesoarea Sportingului. Era cel mai tînăr jucător din echipă, dar postul său — stoper — implica o responsabilitate maximă. Juca cu o voință și o abnegație rar întîlnite. Se pregătea cu o grijă, cu o meticulozitate de care cel mai virilnic din echipă făceau haz uneori. Da, puștil nu pleca după antrenament — ca el — la o bere... El mai răminea pe terenul de pe strada „Exercițiu” să mai facă o oră antrenament. Îl preocupau de pe atunci tacticile de joc; cunoștea la perfecție pe toți centrîi înaintași din seria diviziilor secundă. Serile de suzită, de pe strada principală, purtate de zeci de puști, admiratori ai Textilei și ai lui Justin, îl aveau pe acesta din urmă ca „primă vioară”.

La vorbea despre fotbalul local, dar și despre cel internațional fiindcă idolul se interesa, se informa, citea tot ce era în legătură cu sportul drag. Avea să realizeze un meci memorabil — în dispută directă cu „tancul” acela de neînvins, numit Bonihadi — în compania echipei U.T.A. O partidă de cupă pe care așii arădeni, toți internaționali A, nu au reușit s-o cîștige decît în minutul 118, moment în care Justin se afla în afara terenului, serios lovit.

A doua — și decisivă — etapă în viața lui Justin este înșul. Aici a încheiat activitatea de jucător și alți a devenit ceea ce își dorea din tot sufletul: antrenor. A pornit modest, dar sigur și decis cu juniorii. De dimineață și pînă seara era pe teren, muncind fără răgaz, colindînd cartierele și locurile de joacă pentru a găsi puști talentați. Avea să trăiască o mare satisfacție, ajungînd cu echipa de juniori pînă în finala campionatului național. Prima etapă a formării lui, ca antrenor, se încheia cu un meritat succes.

Acum conduce prima echipă. Pastușca pe care o consumă în fiecare minut de antrenament, veritabila suferință care înseamnă pentru el un meci al Politehnicii, i-au albit, cu mult înainte de vreme, părul. Dacă privești grupul antrenorilor din Divizia A, cînd este reunit la București, „bătrînul” din Iași e cel mai atent, cel mai cu fundat în urmărire pas cu pas a exumierilor. Nu vrea să scape nici un amănunt. Spre seară, cînd antrenamentele de sus, din Copou s-au terminat, pentru el abia începe o nouă muncă: redactarea observațiilor, lectură intensă numai din literatura de specialitate și o neobosită și mereu frământată căutare pentru un drum mai bun — spre un loc mai înalt — al Politehnicii.

Se spun lucruri admirabile despre acest adevărat părinte al echipei; fapte care vorbesc despre nenumărate sacrificii — de toate ordinele — pentru echipă. Nimeni nu l-a auzit, o dată măcar, pe Șerban Justin vorbind de cle. Modest și discret le consideră ca o datorie! Trebuie să cauți foarte mult spre a găsi, în alte echipe, oameni care să gîndească la fel ca el. Ce mult ar cîștiga fotbalul dacă antrenorul ieșean ar avea cît mai mulți imitatori!

Acesta este, știuți prin citeva cuvinte care n-au nici pe departe pretenția de a fi complete, Șerban Justin — antrenorul Politehnicii Iași pentru care fotbalul a fost și este prima, marea și singura lui dragoste...

Gh. N.

UN CAVALER AL FOTBALULUI

DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI SUCCESORUL...

...Era într-o zi de duminică, una din acele duminici care, lipsite de fotbal, își pierd aerul de sărbătoare, devenind banale. Când am pășit însă pragul locuinței internaționale petroliști Mihai Ionescu, în atmosfera unui cămin radin de armonie, bun gust și hărnicie, am regăsit, într-o plăcută intimitate... fotbalul. L-am regăsit în bogăția albumelor cu fotografii — frânturi de realitate și bucurie — ca și în vitrina măturilor de prăjire, printre numeroasele cupe, plăchete sau fanioane. L-am regăsit, mai ales, în suferințele noastre de slujitori ai acestui sport, care ne-a încredințat poate de altă ori drumurile fără să ne cunoaștem și ne-a identificat adesea rostul în viață, după o banală identitate de nume.

Ploiești amindoi și legați de aceleași locuri de joacă ale copilăriei — dar separați în timp de anii unei generații — ne-am întâlnit pentru prima oară, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă tot într-o zi de duminică, ca într-un simbolic schimb de ștafetă, la porțile fotbalului. „Era un meci tare, Prahova — Carmen și țineam să-l văd neapărat, își amintește Mișu. M-a luat de mână și am intrat împreună în stadion. Apoi, în dreptul cabinetelor jucătorilor, ne-am despărțit. Am rămas afară cu senzația unei dorințe pe jumătate împlinită și cu speranța că într-o zi...”

— Într-o zi îți-a venit însă rindul să pășești nu numai pragul vestiarului pentru seniori, ci și pe acela al debutului divizionar, la Petrolul. „Da, La 13 august 1960, în jocul cu Dinamo Bacău. Apoi, la puțină vreme după aceea, a urmat un alt debut memorabil, dar... nefotbalistic: căsătoria. De acest plăcut eveniment din viața mea, este legată și una din întâmplările care prin sîta anilor, pot fi înscrise în rîndul celor care nu se uită. Era de 23 aprilie 1961, în ziua nunții. După amiază, apărînd poarta echipei mele într-un joc cu C.C.A., m-am accidentat și am făcut o fractură de sept. Cu toate acestea însă, cîteva ore mai tîrziu, cu nasul rupt, dar cu inima întreagă, eram prezent la oficierea cununiei, primind felicitările prietenilor, adît pentru noua mea „stare civilă”, cit și pentru jocul bun,

Internaționalul ploieștean în mijlocul familiei sale — unele dintre cele mai fericite momente...

care a contribuit la obținerea succesului.

— După debutul — fotbalistic — a urmat apoi fresa, consacrarea. Ai putea defini în timp — acum, după un deceniu de activitate divizionară și internațională — perioada de vîrf a propriei performanțe sportive?

„Secotesc din acest punct de vedere, anii 1965 și 1966, ca cei mai prodigioși și mai plini de satisfacție. Și aceasta, pentru că în cuprinsul lor sînt înscrise cucerirea de două ori consecutiv a trofeului oferit, de revista „Sport”, celui mai bun portar al anului; debutul în prima repre-

zentativă a țării (Praga, 19 septembrie 1965), ca și recucerirea, după 6 ani, a titlului de campion a țării cu Petrolul. Dar asta nu înseamnă că anii de după 1966 au fost lipsiți de semnificație în viața mea sportivă. Dinoptrivă. Recenta distingere cu titlul de maestru al sportului, ca și faptul că la vîrsta de 33 de ani sînt încă jucător activ, constituie dovezi evidente că prezentul îmi oferă încă șansa de a sluji cu utilitate fotbalului”.

— Dar viitorul? „Există, fără îndoială, în orice evoluție firească a lucrurilor și un amurg. Îi înțeleg și de aceea nu mă gândesc să-l prelungească peste limitele care ar putea să genereze riscul estompării unor realizări în performanță pentru care mi-am închinat o parte din cei mai frumoși ani ai vieții. Viitorul? Pentru mine el începe să se confunde tot mai mult cu obligațiile profesionale, cu cele familiare și, îndeosebi, cu cel care vine după mine — poate și în sport — cu fiul meu, Mihai. Acela care, acum, la numai 6 ani și jumătate „mă mustră” pentru fiecare din golurile primite și pe care mine vreau să-l văd un bărbat adevărat, obiectiv de performanță” către care eu și soția mea ne îndreptăm întreaga atenție și experiență de viață”.

Se făcuse tîrziu... Cu ochii îndreptați spre tabloul care acoperea aproape peretele din fața mea, priveam încă purtat de gânduri, imaginea sportivului de lîngă mine. Și atunci, l-am revăzut din nou, ca într-o succesiune de desene animate, pe portarul petroliștilor ploieșteni, în mijlocul înclăstării din teren. L-am revăzut, așa cum l-am știut întotdeauna: impunător, calm, sigur în intervenții, corect, modest și sportiv. Un adevărat cavalier al fotbalului. Poate și de aceea atunci, cînd ne-am dat mîna la plecare, am îndrăznit să-l cer părerea despre returnul acestui campionat. Răspunsul său mi s-a părut în aceeași măsură adevăr și dorință: „La primăvară luăm 20 de puncte și urcăm mai sus. Avem o cîmpă tină și bună, care promite că reînvie gloria Petrolului”.

Mihai IONESCU

Se spune că celebritatea părinților nu-i un avantaj pentru copii... Fiecare așează peste urmaș umbra, totdeauna mai mare, a tatălui. Anii, amintirile, impun judecăților de valoare procente importante de indulgență. Cu totul altfel judeci un tenor contemporan în comparație cu unul pentru care pledează nostalgia vremurilor ce s-au scurs. La Oradea, falma lui Cocîș, din și mai faimoasa formație a C.A.O.-ului (Glazemann, Ronay, Covaci, Bodola, Cocîș, etc.) a reintrat în actualitate — la început timid, prin rare prezențe ale acestui nume în formația de juniori a Crișului — prin apariția în arenă a fiului, tot Elemer și el, ca și tatăl. Dar tinerelul — copie în gesturi și alură — cu extremul stînga de pe vremuri, despre care se spune că stăpînea secretul unor centrări cu efect, cu totul deosebite, și nemai întîlnite de atunci pe stadioanele noastre, a trebuit să suporte, la început, handicapul celebrității paterne.

Un timp, viața de jucător a tinărului Cocîș s-a scurs în umbra tatălui, primul său profesor. „Pot pretinde titlul de recordman al antrenamentelor... organizate, ne mărturisirea actualul „număr 10” din „unsprezecele” Crișului. Abia învățasem bine să pășesc și, pe covorul din sufragerie, au început antrenamentele mele conduse de tata. Totul desfășurat metodic, cu răbdare, cronometrat. Ce mai e! Antrenamente veritabile!”

COCÎȘ — fiul

Poate și pentru a scăpa de „obsesia Cocîș”, succesorul a schimbat postul de tradiție al familiei. A devenit un jucător de cîmp, acel „jolly-jocker” pentru care un antrenor chibzuit poate da 3-4 fotbaliști. Numai ca să-l aibă! Dar, cîteodată, ereditatea îl trădează... L-am văzut la București, într-un meci cu Progresul, lansat pe extrema stînga, ca alt Cocîș, cu două decenii mai înainte. Pătrunzînd irezistibil spre colțul de corner — tot ca acel „număr 11” de pe vremuri. Centrînd cu efect, viclean, tot ca extremul stînga al C.A.O.-ului. Făcînd 90% golul!

Elemer Cocîș II face parte din categoria jucătorilor ce avansează încet, dar mult mai sigur decît acele cazuri de precocitate care se pot stînge tot așa de repede cum au izbucnit. La Crișul, cum spuneam, e om de bază, jucător sigur și constant. Una dintre acele piese pe care le așezi primele, pe cîmpul de bătaie, de la care pornește tactica viitoarei întreceri. Constanța și capacitatea lui de a rezolva situații din cele mai complexe s-au impus; poate nu așa de spectaculos, dar insistînt, cert.

Crișul avea, de regulă, un singur convocat la loturi, la București — pe fundașul Popovici. La Oradea s-au primit însă, la începutul lui ianuarie, două convocări. Elemer Cocîș l-a însoțit la București la lotul olimpic, pe mai bătrînul internațional de tineret, dacă putem să spunem așa, din clubul său. O indiscreție vorbea despre emoția primului dintre Cocîși cînd a aflat vestea intrării băiatului în lotul „speranțelor”. Probabil că în seara aceea, cînd toată familia se bucura de bucuria celui mic, vechiul internațional retrăia clipele întîiilor sale succese în materie de selecționare.

Fiul îmi făcea o mărturisire, la București, cu puține zile înainte de plecarea în lungul turneu spre antipodi. Știi ce-i spusese tatăl cînd s-au îmbrățișat, la scara vagonului? „Dragul meu eu îți urez să joci bine, cit mai bine. Dar știi care-i lucrul cel mai important într-un lot reprezentativ, în situația ta? Să știi să fii cea mai disciplinată rezervă!”

— ef. l. —

„CEI MAI FRUMUȘI ANI AI CARIEREI MELE? TOȚI!”

Ne-am întîlnit întîmplător, într-o zi, și ne-am așezat pur și simplu la tabelle. Era după tragerea la sorți din Mexic. Subiectul? De prisos să-l mai amintesc. În fond, cite nu se pot discuta pînă în iunie și după aceea.

Costea, antrenorul juniorilor feroviari, se încălzește de-a binelea. Vorbea, gestuicula, argumenta. Nu știu cum, dar pe nesimțite a trecut de la Mexic la... aduceri aminte. Îl ascultam cu interes și încercam să mi-l reamintesc așa cum îl știam. Din anii aceia cînd juca în „echipa de aur” a Rapidului. Același chip luminos, prietenos și zîmbitor, aceiași ochi iscoditori de veridică, aceiași vorbă calculată.

— De fapt, care au fost cei mai frumoși ani din cariera dumitale fotbalistică?

— Toți, absolut toți!

— Cum așa?

Și Costea derulează firul amintirilor, ca să mă convingă. Vorbește despre puștanul plecat din Blaj la Cluj, unde a fost legitimat, pentru prima oară, la echipa de juniori „România”; despre meciurile jucate lîngă Bindea, Felecan, Iacob, Căpușan, Rășinaru; despre perioada anilor cînd a jucat cu Rășinaru și Curta la C.F.R. Cluj în Divizia B.

— „1935 a fost anul consacrării mele. Nea Costică Bauer ne-a adus la București, pe mine și pe Rășinaru. Au venit și alții din Galați, Simeria, Oradea. Dacă-mi amintesc bine, Rapidul, după ce cîștigase „Cupa României”, căuta noi jucători pentru înfruntarea formației. Echipa candidaților a jucat împotriva Rapidului. Un adevărat examen. Am prins o zi formidabilă, făcîndu-l clipe grele

adversarului meu direct, Atila. Așa mi-am făcut intrarea în Giulești”.

Anii cei mai frumoși ai lui Costea continuă odată cu seria Rapidului în „Cupa României”, cu acele cuplaje memorabile în compania Unirii Tricolor, Venusului, Sportului Studentesc. Împreună cu Barakli, Sipoș, Bogdan, Vintilă, Wetzler III și cu celelalte vedete ale vremii, Costea împlinea epoca marelui team rapidist.

Cronicarii vremii îl aplecîu ca pe un jucător sobru, de mare luptă, „sufletist” în adevăratul înțeles al cuvîntului.

— „Niciodată nu m-am gîndit să apăr alte culori decît pe acelea care mi-au rămas dragi toată viața: alb-vîșni”.

Mărturisirea aceasta explică de ce Costea n-a părăsit nici astăzi potcoava din Giulești. Ca antrenor, mai înții la copii și apoi la

COSTEA

juniori, fostul half muncăte neobosit ore în șir completîndu-și cu fiecare generație cei trece prin mină, lista satisfacțiilor majore: două titluri de campioni la juniori (1960 și 1965), mereu prezent în primele locuri în turneele finale naționale, câștigarea unor prestigioase turnee internaționale de juniori (unul în R.D.G. și două în R.F. a Germaniei), formarea unei pleiade de jucători de valoare azi cu prezențe edificatoare în prima divizie a țării: Dan Coe, Dumitriu II, Dinu, Neagu, Dumitru, Dumitriu III, Pavlovici, Petreanu, Marian Popescu, Băluță (azi la Dinamo Bacău) și mulți alții.

— Din această suită de tineri, care ți-a fost mai la inimă?

— „Greu să mă pronunț. Gîndiți-vă, sînt în situația unui tată cu mai mulți copii pe care-i îndrăgesc în aceeași măsură”.

— Și totuși...

— Poate Dumitriu II, poate Dinu sau Dumitru. Poate unul din aceia care vin acum din echipa pe care o pregătesc și care din motive, lesne de înțeles, nu-i divulg încă numele. Vreau să notați însă și un amănunt. Această reușită a muncii mele ca antrenor o datorez și colegilor mei cu care colaborez pe filiera promovărilor de la copii la juniori”.

Discuția a continuat încă. Îl ascultam cu interes pe omul cu ghiocel la timple și înțelegeam destul de bine de ce el mi-a mărturisit la început că toți anii petrecuți pe terenul de fotbal sînt deopotrivă de frumoși. Mai ales, atunci cînd întreaga putere de muncă este închinată cu pasiune și competență sportului care te-a consacrat.

Stelian TRANDAFIRESCU

„RIVALITĂȚI” TRANȘATE PE CIOPLEA

Nori albi, minai din urmă de forte nevăzute, spă-lau crestele Bucegilor. Ploua la Predeal și că-tătorii iernilor lui Minu-lescu se vedeau nevoiți să arunce după ușă schiurile și să privească nostalgic, aproape triști, stropii aceia mărunți bădănd ritmic în ferestrele vilelor. Pe Cioplea, o-colind „petele” de zăpadă rămase pe ici pe colo, curgeau la vale pî-riase turbulente. În mijlocul lunii ianuarie, timp absurd la Predeal...

I-am căutat pe Cioplea, pe „cam-pionii de toamnă” ai primei noastre divizii. Și i-am găsit într-una din vilele noi, adunați în holul spațios, triști, indispuși. Ca după o dure-roasă înfrângere. N-aveau figuri de... lideri, păreau plictisiți, obosiți, apatici. Priveau încruntați prin fe-estrele mari. Nu auzeau, nu vedeau rafalele ploii. Făcuseră însă cunostință cu ea.

— Bine ați venit, cum e vremea pe la București? — ne-a întim-pinat, schimbându-și brusc masca, devenind spontan radios, „piticul” Rapidului — Dinu.

Dar, starea vremii o „analiza-rem pe toate fațetele împreună cu vecinul de cartier — Codreanu — timp de două ore, în rapidul „De-cebal”. Dăduse o fugă pînă acasă și dacă termometrul n-ar fi arătat, în dimineața aceea, o temperatură normală, extrema stîngă rapidistă nu s-ar fi desprins de lîngă pătu-țul Mădălinei, fetița sa de numai 4 luni.

Ei, rapidiștii însă, în frunte cu cei doi antrenori și medicul Petre Bendiu, au căutat să ne convingă că starea aceea generală de plictî-seală, de agitație, e cauzată numai și numai de... vreme. Cu o seară înainte burnitase și se culcaseră bine dispuși, fiind convinși că pes-

te noapte sau a doua zi va ninge. Voiau, doreau mult să schieze. Toți, dar mai ales Codreanu, Dinu, Ră-mureanu. De fapt, să învețe să schieze. Că de știut numai Mazu-rachis și Năsturescu știu. Bineîn-teleas că nu prea mult; numai cît să se țină într-o poziție acceptabilă pe schiuri.

...Ploua agasant pe Cioplea. La 10 fix, „vișiniții”, cot la cot cu antre-norii, porneau în tura zilnică. Un cros de vreo două ore, întrerupt din cînd în cînd cu sprinturi cro-mometrate și diverse exerciții. Nici gînd de minge! În antrenamentele Rapidului, ea își face apariția nu-mai după amiaza, la miutele 8 contra 8. Din a doua zi de la sosi-rea la Predeal, cele două echipe s-au angajat într-o dispută îndră-cită pentru... suprafață. Pînă sim-bătă, echipa I (Rămureanu — Mu-șat, Cojocaru, Pop, Dinu, Mazura-chis, Codreanu, Ploscaru) conducea cu 3-1 în fața celei de-a doua e-chipe (Crăciun — Ștefan, Moraru, Gh. Ionescu, Marin Stelian, Straț, Năsturescu, Costache), meciurile în-cheindu-se cu 0-1, 4-1, 2-1 și 4-2. În lipsa golgeterului liderului cine credeți că se dovedeste cel mai eficient jucător la Predeal? Mazu-rachis. Să fie un semn bun, oare?...

O discuție cu cei doi antrenori ai Rapidului — Marin Bărbulescu și Nicolae Cristescu — nu are ne-voile de introducere. „Problemele” echipei pot fi atacate oricînd, fără subterfugii, modestia și luciditatea caracterizîndu-i pe interlocutori.

— Toți băieții se simt excelent, muncesc cu pasiune, fără eschivări de la efort. Stăm aici pînă în 28 ianuarie. Revenim în București pentru puțin timp, după care dorim să efectuăm un turneu. Am vrea în Liban dar n-avem dreptul fiind sancționați.

DIVIZIONARELE A PREGĂTESC CU ASIDUIT

AZI VĂ INFORMĂM DESPRE

Desigur, tragerea la sorți a grupelor turneului final al campionatului mondial a furnizat iubitorilor fotbalului un subiect de discuții deosebit de bogat. După cum, tur-neul echipei noastre reprezentative în America de Sud stîrnește discuții nu mai puțin animate. Două subiecte deci, care întrețin viu interesul în jurul fotbalului, la ni-velul echipei reprezentative.

Dar, fotbalul nostru nu înseamnă numai... echipa na-țională.

În aceste zile, cele 16 echipe divizionare A se află în plină pregătire pentru reluarea activității oficiale, pro-

INFRUNTIND INTERN

• RAPID • DINAMO I • STEAGUL ROȘU •

gramată — după cum se știe — la data Reuniți încă din prima săptămînă a lui i torii divizionari A se află acum, cei ma ei, în tabere de pregătire de iarnă, unde sirguință, în ciuda condițiilor atmosferice și cele mai dificile, pentru acumularea unei pregătiri fizice, baza pe care se vor supu-lările viitoare la capitoarele tehnică și tacti Firește, pregătirile pentru campionat se în continuare, în curînd se va trece și la amicale și, încet-încet, competiția noastră

START ÎN CURSA I

CODLEA, PRIMUL MECI INTERN AL ANULUI: COLOROM — STEAUA BUCUREȘTI 1-1 (0-0). Duminică, terenul din Codlea, orașul gară felor, a fost locul de desfășurare al primului meci cu public din 19

Echipa locală, din Divizia C, și-a încordat forțele pentru a da o repl-cit mai bună deținătoareii „Cupei României”. Și în bună măsură deși aceste meciuri de început nu sînt concludente, nu au altă rațiune de aceea de a reobișnui pe jucători cu mingea, cu toate caracteristicile de j Din acest punct de vedere, partida de la Codlea a constituit o reușită. N ales că Steaua a prezentat cu acest prilej o formație tină. Judec și dv.:

Purcaru (Haidu) — Rotaru (Mirăuță), Negrea (Spiridon), D. Nicolă Vigu — Dumitriu III (Voinea), Naom (Negrea) — Tamaș, Ștefănescu, Iord nescu, Manea. Primul meci a adus și primul gol pe răbojul lui Voinea, c al gazdelor fiind un autogol semnat Spiridon.

CATALOG. Deci: Purcaru... Spiridon... Tamaș. Nume complet noi „catalogul” Stelei. Primul este talentatul portar al echipei naționa de juniori, care a primit dezlegarea de la fostul său club, Metal Tr. Severin; ceilalți doi fac și acum parte, din echipa A.S.A. București. Da vor da satisfacție, vor îmbrăca și ei tricoul roș-albastru al Stelei. Adău du-i pe Mirăuță, Ștefănescu, Iordănescu, Cristache, Naom ca și pe H (în curînd, probabil, din nou la Steaua), am numit osatura probabilă a ech pei de mine. Alături de ei, firește Haidu și Suciu, D. Nicolae, Vigu și R taru, Negrea și Dumitriu III, Voinea, Creiniceanu, Pantea și Manea, afla și ei în pregătire la Brașov. Sătmăreanu, Hălmăgeanu și Tătaru II, plecc

ÎN LUPTĂ CU UR

Strimbeanu — rămas la Cra- iova pentru examene; Nea- gu — accidentat; Popa — un mare și nedorit semn de întrebare; Oprea și Oble- menco — plecați în turneu cu „olimpicii”.

Îată-i pe cei cinci absenți de la tururile de forță efectuate de bă- ieții lui Coidum și Frînculescu în apropierea complexului „Cumpătul”. Din grupul compact, în luptă cu urcușurile grele, mai lipsește însă una din piesele de bază ale univer- sitarilor craioveni: Ivan. Și totuși, Ivan, ca și Neagu de altfel, se află la Sinaia, urmînd un tratament me- dical. L-am întîlnit în după amiaza zilei de sîmbătă pe una din aleile complexului. Singur. Alerga ușor, uniform, fără să forțeze. L-am pri- vit cîteva minute. Își efectua pro- gramul impus nu atît de antrenorii săi, cît de el însuși. Tăcut, închis în sine, Singur. Cinci, zece, douăzeci de minute, o oră. Cînd l-am oprit, transpira de mama focului și cu- vintele căpătau rezonanțe deosebite, întrerupte de inspirații și respirații adînci. E adevărat, în fața mea se afla Ivan, unul din așii formației craiovene. Dar acolo, pe aleile com- plexului de la „Cumpătul”, Ivan exprima voința, ambiția și tăria în- tregii echipe, puterea ei de muncă, seriozitatea și mai ales soiritul ei de sacrificiu.

— Rostul acestor crosuri prin pă- durile din apropiere? Unul sin- gur: readucerea jucătorilor la... greu- tatea lor normală. Pentru că, tre- buie să spun că la reunitatea lotului, nici unul nu mai cîntărea cît la ple- carea în vacanță...

Că Ștefan Coidum și dr. Frîncu- lescu nu glumesc, jucătorii o știu de mult. Așa că n-au fost necesare lămuriri suplimentare și băieții s-au pus pe muncă. Papuc are de dat jos 4 kg, Gaboras 4, Niculescu 2, Min- că 1, Deselnicu 2, Bîltan 1, Ivan 2, Martinovici 1, Niță 3, Dașcu 4, Nea- gu 5. Neexistînd o altă alternativă decît munca, jucătorii s-au luat chiar la întrecere să vadă care dintre ei va reveni în cel mai scurt timp la

caracteristicile corespunzătoare as- pra cărora veghează antrenorul medicul. Și, pînă în momentul c față, un clasament al dăruirii și di- zeniei în pregătire are în frunte sa pe Mincă și Deselnicu. Ultimii fiind o... revelație pentru antrenor li talonează însă foarte de aproape toți ceilalți și o departajare ar ave în ea un simbul de nedreptate.

Jocul de copii al fotbaliștilor de

ÎN FIECARE ZI, LA DOUĂ ȘI JUMĂTATE

Secvență din antrenamentul dinamoviștilor bucureșteni

Ora 14.30 fix. Pe sta- dionul Dinamo, pustiu și trist sub covorul de ză- padă (iarna toate stadioa- nele mor cîte puțin!) în monom, 26 de fotbaliști și un antrenor (desigur, Nicușor), in- cotoșmănați în trening și cu căciu- lile de lînă, ocolesc terenul central, „în” alea principală și se îndreaptă spre... velodrom.

De la 8 ianuarie, la aceeași oră, scena se repetă. De cînd Dinamo București a reluat antrenamentele pentru pregătirea returului.

— Astăzi însă, și-a făcut apariția un jucător nou: vechiul dinamovist Nunweiler IV. După „escapada” la Beşiktaş, Lică s-a reîntors la prima dragoste și antrenamentul la care am nimerit noi coincidea cu prima sa participare la ședințele de pre- gătire.

Dacă te uitați mai atent, se mai putea distinge o figură familiară an- turajului echipei Dinamo. Mai na- stăv decît îl știm cu toții, mai taci- turn, maturizat și de necazuri (vezi despărțirea de echipa Farul, tenta- tiva încă incertă de a juca la alt club), portarul Uțu s-a alăturat și el lotului dinamovist pentru a se menține — ne-a mărturisit — în dispoziție fizică de joc.

Și dacă cercetai peisajul cu scrupu- lozitate, mai puteai zări un vechi dinamovist, dar „în civil”, detașat oarecum de cadru, simplu spectator (activ) printre cîțiva microbiști fi-

deli, rebegiți de frig, gata oricînd cu o glumă să descrețească frunțile a- sudate de efort: era Eftimie.

În incinta velodromului, lotul prim și cel de tineret au făcut corp com- un și încălzirea a început cu obiș- nuitele exerciții executate neapărat de cite doi jucători. Prilej nimerit pentru ca fotoreporterul nostru să-și facă meseria. În mod deliberat din raza obiectivului dispărea Coman, a- fectat încă, de o intervenție a presel în viața sa particulară. Coman se supune ironiilor (Sălcanu: „Co- mane, vino încoace, o să creadă lu- mea că iar ai dispărut!”), rezistă chiar și la apelativul antrenorului („Lasă, nea Nae, că la Giurgiu nu se făceau poze!”). Fuga de publi- citate e un fel de refugiu în el însuși, o dorință de răgaz pentru reflecție. Așa se explică probabil și conștiin- ciozitatea sa în pregătire, foamea teribilă de lucru intens (l-am citat de fapt pe medicul echipei, Mircea Ciortea).

Antrenamentul continuă, exerci- țile (alergare, „capra”, un fel de trîntă dreaptă, fără picică adică, escaladarea repetată a tribunei prin sărituri peste bănci cu ambele pi- cioare etc.) sînt pretențioase în rit- mul impus. Se lucrează cu sirg și bunăvoință, responsabilitatea locului 2 în clasament însuflă desigur pu- teri noi. Cel mai sprinten, mai de- zinvolt, mai apig, primul la toate încercările, se dovedește Cheran. Per- formanța nu surprinde, cunoscîn-

du-se calitățile lui fizice excelente.

După o jumătate de oră, antre- norul Nicușor modifică brusc pro- filul antrenamentului. Lotul se îm- parte în două grupe și pe un teren învecinat se va încinge un meci inedit. Un compromis între rug- by (placaje după toate regulile artei) și handbal (Coman și Uțu apărînd în două porți marcate provizoriu). „Obiectul”, cum denumesc fotbaliș- tii mingea lor cea de toate zilele, nu era nici de rugby, nici de hand- bal și nici măcar de fotbal. Era o pîntecoasă minge medicinală, a- leasă neîntîmplător. În aceste con- diții, solicitarea fizică este intensă și fără antrenamente progresive la activ trebuie să te predai. După meciul de (să-i spunem) rugby, ci- neva într-adevăr a cedat. Este Lică Nunweiler, (scuzabil) care nu poate răspunde tentației următoare. Căci cineva, pare-se Pirvu, l-a strigat:

— Nea Lică, vine fotbalul, nu pleca!

— Nu pot, „fată”, a răspuns al patrulea Nunweiler, abia mă mai țin pe picioare și vreau să mai vin și miine.

Și a venit și fotbalul pe zăpadă („În sfîrșit!”, au exclamat jucătorii) la două porți veritabile, pázite de Coman și Stana. Despre fotbal, ce să mai vorbim? Era la el acasă.

Va fi desigur, la fel și la Căli- mănești, unde Dinamo a plecat de duminică, pentru a-și continua pre- gătirea.

LE,

BĂTĂLIA DE PRIMĂVARĂ!

urești • „U” Craiova
EAUA • PETROLUL

mă va reintra în preocupările cotidiene ale iubitorilor fotbalului.

După ce am publicat știri, mai reduse ca dimensiuni, din majoritatea cluburilor, ne facem și noi o „intrare” mai masivă în acest domeniu, începând, cu acest număr, publicarea unor reportaje realizate de redactorii noștri în mijlocul echipelor, reportaje pe care le vom continua în săptămânile viitoare, când alte echipe vor fi cuprinse în raza preocupărilor noastre.

Deci, start reportajului fotbalistic pe zăpadă!

„INjecții” CU FORȚĂ ȘI REZISTENȚĂ

Poiana Brașovului... În lipsa unui ghid al frumosei noastre stațiuni montane, întrebăm din om în om și, într-un tirziu, ajungem la vila „Camelia”, acolo unde, ni se spuse, îi vom găsi pe fotbalistii de la Steagul roșu. Dar, la vilă, nimeni! Afișat la loc vizibil, programul zilei ne informează însă, că între orele 11—12 are loc un antrenament de pregătire fizică, după care urmează baie și masaj, masa de prinz, odihnă și, de la 16,30 la 18, din nou antrenamente, de data asta la sală.

Nu mai era mult până la încheierea antrenamentului și, într-adevăr, ușa se deschide după puține minute. Primii sosiți: Cadar și Balint. Unul cite unul, încep să seosească și ceilalți. Iată-i pe Györfi, pe Florescu, pe Necula, pe Șerbănoiu. Mai la urmă sosește și Jamaichi. Curge sudoarea pe ei ca pe timp de arșiță. Și afară numai vară nu este... Cauza ne-o spune antrenorul Valentin Stănescu:

— „Da, sint marea de efort. Dar cit de bine le vor prinde aceste crosuri pe care le fac acum — adevărate... injecții cu forță și rezistență. Trebuie să acumulăm o pregătire fizică generală cit mai bună, care să ne ajungă tot anul. Nu numai că urmează un retur în care trebuie să confirmăm rezultatele bune reușite până acum, dar perioada de lucru co-

o vom avea la dispoziție între returul acesta și turul campionatului următor va fi de foarte scurtă durată. Din această cauză trebuie să lucrăm alături de tare”.

Aflăm că în pregătire se află 23 de jucători, dintre care 11 sint nume mai puțin cunoscute: portarii Smeu și Drăgănoiu, fundașii Gilmeanu, Lupușan și Golanu, mijlocașii Hecrea, Șerbănoiu și Iordache, atacanții Iambor, Oroviț și Nica. Tineri cu posibilități — după cum ne afirmă antrenorii — dintre cele mai mari pentru reușită în arena fotbalistică. Alături de ei — Jenei, Olteanu, Penzeș, Rusu, Jamaichi, Cadar, Balint, Necula, Drăgoi, Florescu, Gane și Györfi. Adamache, Pescaru și Ivănescu lipsesc de la această pregătire fundamentală fiind plecați, după cum se știe, în turneul din Israel și Australia cu lotul olimpic.

Brașovenii vor sta la Poiana până la finele lunii și vor efectua 24 de antrenamente, între 90—160 de minute de lucru zilnic. Este mult? Este puțin? Nicolae Proca, antrenorul secund, este de părere că totul nu reprezintă decit continuarea unei experiențe din iarna trecută, pe care, împreună cu Valentin Stănescu, vrea să o îmbunătățească în sensul ca ambele antrenamente (unul în aer liber, celălalt în sală) să fie de intensitate și dificultate maximă. Cu un an în urmă doar antrenamentul efectuat în aer liber păstra caracte-

ristica „foarte tare”, celălalt fiind de intensitate medie. Ca urmare a acestui stil de lucru din iarna trecută, tot anul 1969 Steagul roșu a dovedit că este una dintre echipele cu o bună pregătire fizică. Firește, sint luate toate măsurile de prudență din două în două zile, medicul echipei, Laurian Taus, face sondaje în rindul jucătorilor pentru a vedea cum răspund solicitărilor.

— „Ne dăm seama că perioada în care ne aflăm este plicticoasă, cu efort cam brut, fără prea multe posibilități de lucru cu mingea, dar deosebit de importantă pentru întreg anul. Toamă de aceea insistăm alături de mult asupra ei”, ne spuneau cei doi antrenori.

Pentru exemplificare, iată programul lor de simbată, 17 ianuarie: 5000 m cros (1000 m urcuș, 1000 m coborire, 500 m plat — traseu acoperit de două ori); apoi urcări (pentru îmbunătățirea rezistenței generale și a forței) și coboriri (se dezvoltă rezistența în regim de viteză și viteza). Între crosuri și urcușurile de pe pirtia de slalom, exerciții de respirație. După-amiază, la sală, au fost trecute zece probe de control, probe ce vor fi date încă o dată la încheierea actualei etape de pregătire, pentru compararea rezultatelor.

Seara, la ora 22,30, la vila Camelia, toate luminile erau stinse.

NIMIC FĂRĂ MINGE!

Ploieștenii Stănescu, Gruber și Vișan într-o dispută mișcă.

te mări și țări cu loturile naționale, completează valoric acest efectiv, remarcând prezența lui Creiniceanu, restabilit.

CE S-A LUCRAT PÎNĂ ACUM? După aproape o lună de vacanță, în primele cinci zile a anului în Capitală, pregătirile au continuat de la 11 ianuarie la Brașov: în aer liber, la Lunca Clinicului (Prejmer) la Codlea (pentru că terenurile au fost destul de bune iar timpul, până la sfârșitul săptămânii trecute, excelent pentru antrenamente), ca și în sala natei unde s-a lucrat temeinic cu mingi medicinale, la spaliera etc. De multe ori cei ce urcau în Poiană i-au putut vedea, participând la crosuri, pe ștorii formației militare. Firește, toți lucrează cu atenție.

„Am insistat pe receptivitatea oamenilor, pe puterea lor de dăruire. Nu execută cel puțin de 12 ori un exercițiu de gimnastică, degeaba te mișcă”, ne spunea Ștefan Covaci.

Dar antrenorii își îndreaptă privirile mai ales către noul val, cel alcătuit de Ștefanescu, Iordănescu, Cristache, Naom, Mirăuță, Purcaru, Tamaș sau Iridon, care până acum n-au beneficiat pe timp de iarnă de o perioadă de lucru atât de intensă. După opinia antrenorilor Covaci și Onisie, acestor jucători — mai tot timpul aflați prin diverse loturi de juniori, fără să aibă măcar o perioadă fundamentală — le sint necesare minimum trei săptămâni pentru a-și însuși o pregătire într-adevăr bună. Paralel, la ședințele de antrenament se discută alături de probleme de fotbal, cit și de igienă sau chiar de medicină sportivă. De ce atât de multă atenție acordată tineretului? Pentru că ideea de bază este formarea de cadre la nivel superior pentru o continuă înflorire a primei echipe.

UȘURILE GRELE...

Despre timp liber nu poate fi vorba pentru jucătorii craioveni. Pentru că în primul rând, după orele de antrenament au planificate, cu gura pe gură, zilnic cite 6 ore de studiu. Cei 12 studenți au la dispoziție condiții optime de învățatură. Dar, afară de fotbalul, există și altfel de pasiuni la ordinea zilei în tabăra tinerilor. Una dintre ele — biliard.

dul. Se pare, tot lotul așteaptă cu mare nerăbdare clipa când cuplul Neagu-Bittan va reuși să înfrângă pentru prima dată rezistența și începerea pedagogilor lor. Va fi foarte, foarte greu, dar cei doi ingineri speră că odată și-odată să-și surprindă adversarii într-o pasă neagră. Până atunci însă, veritabilul cuplu Coidum-Frinculescu îi privește seniorial și se... amuză.

Neagu compensează însă înfrângerea de la biliard cu suite de victorii la popice. E un capitol unde doar Velea și Deselnicu îi dau replici curajoase.

La „Cumpătul” orele sint bine definite pentru jucătorii craioveni. Conținutul lor e conturat cu precizie și respectat cu strictețe. Precizările, în această privință, nu-și au rostul. Am fost asigurați. De altfel, nu era nevoie. Doar îi cunoaștem mai demult pe Coidum și Frinculescu. Și mai ales severitatea lor.

Era pauza de după masa de prinz și, în vila nr. 13 de la „Cumpătul”, cei doi antrenori ai petroliștilor răsfoiau colecția „Enigma”. Nicolae Marinescu savura... ancheta lui Hercule Poirot din „Orient-Expres”, în timp ce prof. Cernăianu nu părea prea entuziasmat de „Regele unei țări ploioase”. I-am întrerupt din lecătură și...

— Am renunțat în acest an la crosurile lungi, istovitoare. Văzăm pregătirea fizică generală prin: 1. jocuri reduse (handbal și fotbal) și 2. circuite cu mingea.

— Cu alte cuvinte, nimic fără minge!

— Exact. Vrem ca întreaga pregătire să se facă, pe cit posibil, cit mai aproape de specificul jocului de fotbal. De aceea insistăm la antrenamente pe perfecționarea lovirii corecte a balonului și diferite jonglerii cu mingea...

Jocurile reduse sint mult gustate de jucători. La cel de handbal golul se marchează numai cu capul, urmărindu-se îmbunătățirea procedurii la jucători ca Stănescu, Sfirlogea și Juhasz. „Circuitele”, în schimb, au un conținut mai complex: alergări cu schimbări de direcție, sărituri la cap, sprinturi etc.

Greșesc oare antrenorii ploieșteni procedind cu totul altfel decit în anii trecuți? Nicidecum. Ba dimpotrivă. Pentru că tinerii lor elevi

(media de vîrstă a echipei este acum de 22,5 ani), îndrăgostiți pînă peste cap de minge, văzîndu-se în posesia ei, exersează cu o deosebită plăcere, tragere de inimă, pasiune, dăruire.

Cînd am plecat de la „Cumpătul”, petroliștii se aflau la terenul lor ad-hoc de lîngă valea ferată. Teren? Vorba vine. Este de fapt un loc viran nu prea mare și destul de denivelat. Dar, în lipsă de altceva mai bun... Exersau cu mingea, doi cite doi, bine dispuși, savurînd cite o glumă, „materializînd” indicațiile antrenorilor.

Impresia generală: optimism. Un atribut caracteristic tineretului; caracteristic actualului „Petrolul”. Sau Juventus. De ce nu?...

● Cu toate că Steagul roșu a avut un sezon bun, doar doi jucători, Pescaru și Györfi, N-AU FOST sancționați de antrenori!

● După partida susținută duminică cu Colorom Codlea, Steaua va juca joi cu Metrom Brașov, iar duminică va înfrînge pe Steagul roșu. Perfectă progresie de la C la A.

● Steaua se află în posesia a trei invitații pentru turnee peste hotare: în Turcia, la Kaiser, unde joacă Jenei și Constantin, în Belgia și în R.F. a Germaniei.

● Discuție cu antrenorul brașovian Proca: „Credeti că Adamache, Pescaru și Ivănescu se vor înapoi din turneul australian cu o perfectă pregătire care să-i țină tot anul?”

Răspuns: — „Categoric că nu o-

vor avea. Și noi antrenorii ne-am gîndit la acest lucru și nu vom avea altceva de făcut decit să-l pregătim pe parcursul campionatului”.

● Portarul Purcaru, nou venit la Steaua, participă pentru prima dată la o pregătire de iarnă. Reflecția lui, după două zile de lucru: „Dacă știam că e atît de greu, rămînam la Turnu Severin...”

● Györfi: „Cu cele șapte goluri marcate de mine în toamnă sint golgeterul extremelor; tot timpul am fost în formă, am primit note dintr-o parte și dintr-o altă parte. Cu toate acestea — ceea ce mă mîhneste — n-am fost selecționat în nici unul din loturile naționale”.

● Helvei, originar din Carci, care în primăvara anului trecut a jucat la Steaua, iar în toamnă la

Victoria, Carel, în Divizia C, și-a manifestat dorința să se reîntoarcă la clubul bucureștean.

● Două nume noi în rîndurile Rapidului: Costache și Ștefanescu. Vîrful de atac, venite din campionatul orașenesc București. La Predeal, în miștele de după amiază, Costache îl concurează la capitolul eficiență pe Mazurachis!

● Revelațiile pregătirilor făcute de Petrolul la „Cumpătul”? Sfirlogea, N. Ionescu și Gruber. Dispuș de un lot numeros luptă pentru ocuparea unui loc în echipă a căpătît noi valențe la Petrolul. Și nu-l de loc rău.

● Donose, jucătorul promovat de antrenorii craioveni, caracterizat pe scurt de Ștefan Coidum: „Tehnica foarte bună, clarvizivă în joc”.

● În aceste zile de intensă pregătire, la U.T.A. va avea loc o adunare inedită... la care, pe lîngă antrenorii N. Dumitrescu și I. Reinhardt, dr. Bilu, întregul lot de jucători și membrii secției de fotbal, vor fi prezente și soțiile jucătorilor. Scopul acestei întâlniri este acela de a se explica soțiilor programul extrem de încărcat al soților, regimul alimentar cel mai indicat în această perioadă, ca și stricta „ținere sub papuc”, reflectată printr-o exemplară disciplină de familie. Iată într-adevăr o acțiune care nu poate avea decit rezultate pozitive.

● Cu un lot de 17 jucători, F.C. Argeș a plecat în turneu peste nouă mări și țări. În Ghana și probabil, Coasta de Fildeș, echipa va susține nu mai puțin de 7 meciuri pregătitoare. În perioada premergătoare acestui turneu, F.C. Argeș a efectuat antrenamente zilnice pe stadionul din Topoloveni unde, în ciuda zăpezii, terenul gazonat a fost menținut permanent în condiții optime de joc. Piteșteții susțin că performanța lor, la această oră, este unică. Îi contrazice cineva?

● Simbată, jucătorul Radu (F.C. Argeș) s-a prezentat în București pentru a efectua un control medical. Suspiciunea unei afecțiuni cardiace a fost însă spulberată (din fericire) de „parafele” cele mai competente.

Reportaje realizate de Mircea TUDORAN, Laurențiu DUMITRESCU și Ion CUPEN

CONFIDENȚE

CONFIDENȚE

„U” Craiova într-un decor de vis

La sfârșitul unei îndrăznețe fapte, Crișul nu reușea — în acea ediție 1967/68 a Diviziei B — să treacă de un adversar cu care a purtat o întrecere de mare spectaculozitate (poate cea mai spectaculoasă din ultimii 5 ani în campionatul secund) — Vagonul; formația arădeană se desprindea, sigur, și obținea promovarea în campionatul campionatelor — lăsând impresia că se prezintă mult mai puternic

consumat — în plus — multe forțe puțin experimentate și încă neformate jucători, va fi capabilă să reziste șocului cu Divizia A. Decizia competiției nr. 1 a fost, parcă, în complicitate cu aceea a barajului timișorean. Acorându-i un loc 13 în clasamentul final al ediției 1968/1969 și stabilind retrogradarea Vagonului, acel campionat dădea tone de speranță și de încredere în

măteea trecutei curse și actuala o vedem în fapt că acum elevii lui Vlad au obținut o victorie în plus, dar — consecință matematică — și două egalități mai puțin. Dar, față de ediția trecută, Crișul are acum avantajul că atacă returul campionatului de pe o poziție mai înaltă cu două locuri (13 față de 15). Admițând că este o formație care ține la... tabelurile sale, însemnează că, la sfîr-

șitul campionatului, ar trebui să totalizeze 29 de puncte; deci norma returului este de 17 puncte! Dacă, bineînțeles, eroii noștri nu vor realiza depășiri. Minusurile i-ar arunca însă în incertitudinea luptă a retrogradării.

Există garanții pentru prima variantă? Sau pe-ricole pentru a doua? Iată ceea ce încercăm să descifrăm în rindurile de analiză care urmează.

Insăși caracteristica ei: experiența. La începutul actualului campionat, dacă nu ne înșelăm, chiar în coloanele revistei noastre, căpitanul formației — Eugen Naghi — mărturisea că — pentru echipierii lui și pentru el — actuala ediție reprezintă primul pas spre maturizare. Și, trebuie să subliniem, că el aprecia cu obiectivitate situația. Este absolut util să dai un răgaz, măcar de dezmetecie,

nimum 8—9 posturi). Această ar fi o primă condiție.

A doua privește creșterea eficacității. Vorbeam despre „ticurile echipei”. Ne lovim și aici de unul: în trecut campionat Crișul a realizat în retur aproape numărul dublu de goluri înscrise în prima parte a campionatului. Acum ea a înscris 21 de goluri față de 14 cite avea la activ în clasamentul de toamnă și ar

JUCĂTORI	MECIURI JUCATE	TOTAL MINUTE	NOTA MEDIE
1. BAUMGARTNER	8	548	6,62
2. CATONA	6	465	6,16
3. BOLOGAN	4	337	6,50
4. BALOGH	13	1170	6,15
5. SARAC	15	1350	6,06
6. E. NAGHI	14	1260	6,78
7. POPOVICI	15	1350	6,66
8. SĂTMĂREANU	6	468	7,60
9. LUCACI	5	416	5,00
10. TOMES	10	494	5,87
11. DĂRĂBAN	13	912	6,30
12. CEAUSU	3	194	6,00
13. COCIS	15	1253	6,53
14. SUCIU	14	1114	6,23
15. ARNOTCHI	6	267	5,60
16. KUN II	14	1056	6,15
17. HARSANI	15	1026	6,28
18. KASSAI	9	769	6,66
19. CEFAN	8	401	5,87

că decit rivala ei. Pentru Crișul, apariția barajului de la Timișoara venea ca o „mană cerească”. O mană care a intruchipat justetea prin verificarea cea mai obiectivă — a timpului și a competiției. La Timișoara am văzut această echipă a Crișului din primul ei minut într-o întrecere așa de riscantă, de plină de neprevăzut, de decisivă, cum este un turneu de baraj. Ei bine, m-a izbit și-atunci, în acele jocuri în care fiecare secundă era de două ori mai scumpă de cit una dintr-un campionat obișnuit, că acest unsprezece extrem de tinăr — mai mult niște băiețândri — nu sacrifică jocul pentru scopul imediat; verdictul barajului avea să recompenseze formația care jucase fotbal cel mai mult la Timișoara.

Mă întrebam, mai apoi, dacă Crișul — cu echipa lui crudă — așa de net depășită de Vagonul în întrecerea de regularitate, obligată să vină și la un baraj care a

viitor tocmăi unei echipe a viitorului.

Crișul a continuat drumul său — demn de imitat — și în ediția actuală, chiar dacă prietenul din finalul sezonului trecut — clasamentul — nu-i mai zămbește așa de larg. Dar, înainte de a aborda unele aspecte ale intimității orădene, să le cerem un mic efort de memorie fotbalistilor de la Crișul. Anul trecut ei încheiau prima parte a campionatului cu următoarea situație:

locul 15 cu 4 victorii, 4 egalități, 7 înfringeri, 12 puncte.

Acum, situația lor este aceasta:

locul 13, cu 5 victorii, 2 egalități, 8 înfringeri, 12 puncte.

Foarte ușor se poate vedea... predilecția orădenilor pentru cifra 12. Nici în trecutul tur al campionatului și nici acum, Crișul n-a realizat mai multe puncte. Singura diferență între ju-

ESTE JOUL CRIȘULUI „LA MODĂ”?

Culoarea fotbalului pe care îl practică formația din orașul de pe malurile Crișurilor nu diferă prea mult de cea a prestigioasei sale înaintașe, C.A.O. Un joc legat, având la mare preț precizia și varietatea paselor, un fotbal de combinație plăcut la vedere și pretinzând o aprofundată stăpânire a tehnicii. Școala orădeană a dat fotbalisti de o ridicată valoare tehnică. De la Nicolae Covaci, Bodola, Baratkî, Pintea, Matei, Barabta la Serfözö, Spielman, Bodo, Turcuș, — cele două generații de dinaintea și de după al doilea război mondial — vei găsi o pleiadă de jucători pentru care balonul nu avea secrete. Spre cinstea lor, mulți dintre jucătorii actuali au continuat tradiția aceasta a ridicatului grad de tehnicitate. Cocis, E. Naghi, Suciu, Kassai, Kun II sînt fotbalisti care n-au rămas niciodată corigenți la examenul elementelor de tehnică și asta rămîne foarte important, chiar decisiv, în desăvîșirea unui jucător. Jocul de pase al Crișului, căutînd mereu o poziție mai bună a coechipierului cu mingea, punînd foarte mult accentul pe mișcarea jucătorilor fără balon, tocmai spre asigurarea „tesăturii” de pase, pare — la un moment dat — căzută în desuetudine. Dar, actualitatea l-a reconsiderat prin realizările unor formații celebre care au revalorificat fotbalul pozițional, bine înțeles cu corective dictate de regimul de forță, de viteză, de eficacitate al fotbalului modern.

În ce situație se află Crișul?

Orădenii au, după opinia noastră, toate premisele de a dezvolta ideea lor de joc — de loc retrogradă, pentru că:

1. O aplică cu jucătorii orientați spre un asemenea fotbal încă din anii petre-

cuți în echipele de pitici și juniori.

2. Dispun de o echipă realtate tină, careia i se poate cere mai mult, sub toate aspectele, decît și sub acel ar păsirii pe o treaptă superioară a ideii tactice.

Aici ajungem la capitolul cel mai pozitiv din activitatea clubului orădean: acela al neabătutei preocupări pentru creșterea elementelor „în propria-i grădină”. Deși alte cluburi ar fi fost tentate (și cite n-au făcut așa!), din momentul promovării, să aducă „serioase întăriri” din alte orașe, jucătorii mai experimentați, poate și nume mai sonore, dar indiscutabil mai puțin legați de oraș și de club, Crișul a preferat continuarea politicii mai risicate, dar mult mai generoase, mai plină de perspective, a valorificării propriei pepinieri. Și astfel am înregistrat, în actualul campionat, nume foarte noi lângă altele pe care un singur campionat n-a avut forța să le înveciească: Bologan, Sătmăreanu, Lucaci, Ceașu, Kassai.

„Minjii” alături de „cirlanilor” s-au dovedit bine aleși și elemente de talent: Kassai a fost o figură obșnuită a loturilor de juniori, iar Sătmăreanu II a devenit un titular de nădejde al celei mai tinere reprezentative a țării, anunțînd o interesantă cursă de urmărire a omonimului și o mologulii său din prima națională. Cei doi Sătmăreni promit un releu pe ani și ani — dacă lucrurile se vor desfășura și pe mai departe așa — postului de fundaș dreapta al reprezentativei. În grupul mai „bătrînilor”, Popovici și Cocis sînt primii și, probabil, noii ultimii reprezentanți ai Orădiei în lotul olimpicilor, care trebuie să-și întoarcă cit mai des privirile spre acest centru fotbalistic al tinereții.

ATUNCI — CE LIPSEȘTE ?

Dacă talentul și, deci, garanția progresului există pentru nucleul de bază al Crișului; dacă și promovările s-au arătat reușite, atunci ce lipsește acestei formații ca ea să facă acea

„rupere” din plutonul de jos al clasamentului, înțelegînd că aceasta însemnează și o mai radicală îmbunătățire a fotbalului?

Elementul principal care lipsește echipei derivă din

Kun II demonstrează calități de virtuos al balonului

unei echipe de tineret intrată în Divizia A. Ne aflăm acum la jumătatea timpului propus pentru începerea procesului de maturizare de către inșiși jucătorii orădeni. Sigur că nu-i vorba de o operație la comandă, cronometrată și riguros fixată calendaristic. Se observă, totuși, un început de stabilizare, o mai mare constanță în comportarea Crișului, după 15 etape de „experiment-maturizare”?

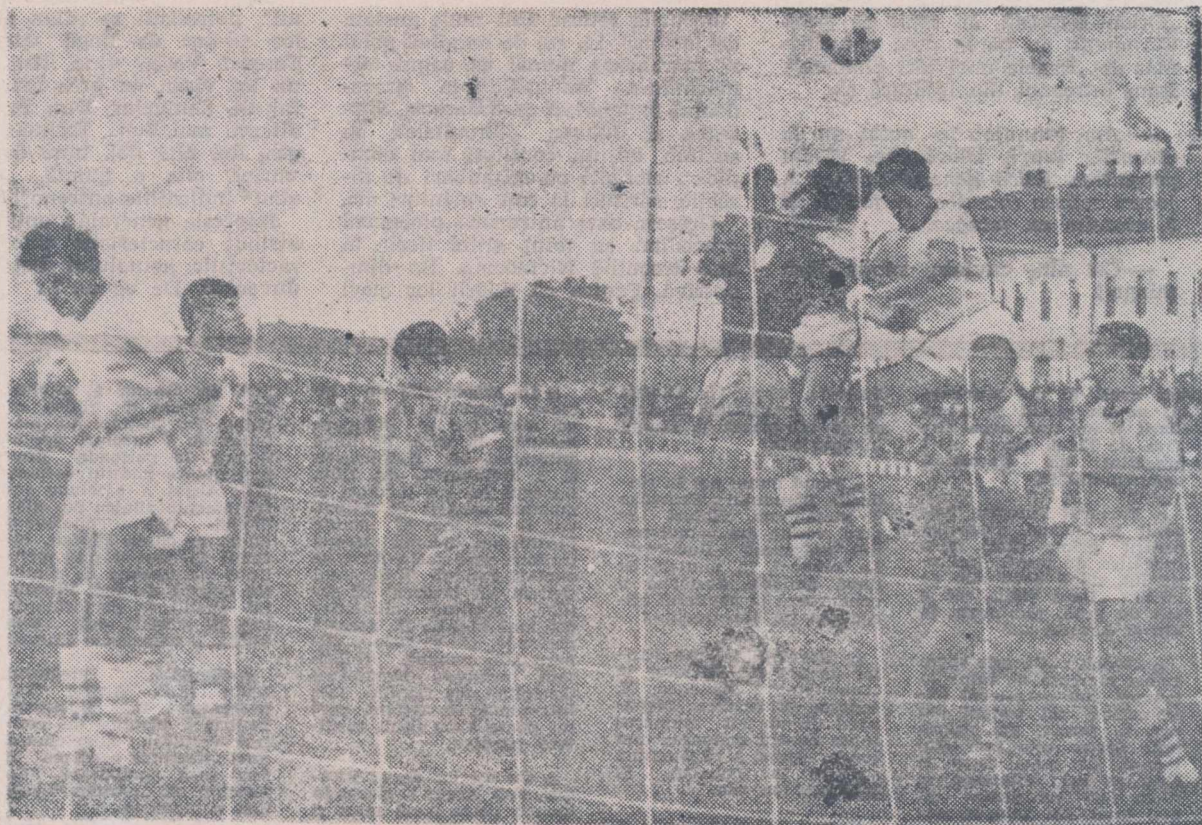
Păreră noastră este că nu. Echipa are încă prea multe manifestări de „nativitate” competițională. Lucrul îl poți constata ușor, vînd că ea a pierdut — la capătul unor partide în care nu s-a arătat inferioră, n-a fost surclasată net, n-a prins „zi neagră” — acasă trei întîlniri. Asta-i o dovadă că acea rutină minimă de campionat nu s-a acumulat. De ce? Aici este cazul să arătăm că, față de repetatele promovări, compunerea unui unsprezece de bază, constant, întîrzie să se producă. Ni se va replica, și noi n-am uitat acest „amănunt” — că presupusa formație de bază a pierdut doi dintre oamenii ei valoroși (Kun I și Serfözö). Motiva-re valabilă parțial spre a justifica prea desele schimbări. Acum cînd, cu risc și eforturi, s-au mai cîștigat citeva elemente foarte tinere, de real talent, pentru înființarea formației, se IMPUNE O PERIOADĂ DE STABILIZARE, DE CONSOLIDARE A PROMOVĂRIILOR, ADICĂ DE OPRIRE A MODIFICĂRIILOR DE LOT. Actualii jucători au nevoie de o perioadă mai lungă de meciuri împreună, de zeci de partide grele și foarte grele susținute într-o formație care să realizeze pe cit posibil constanța în alcătuire (pe mi-

avea „obligatia” ajungerii cifrei de 60 în clasamentul final!; în primăvara lui 1968 s-a înregistrat „revolta” lui Kun I, devenit golgeterul echipei. Cine se va „răzbuna”, acum, în absența lui? Un vîrf de atac viguros, rapid — mai puțin sensibil la infloriturile cu balonul de care au grijă ceilalți coechipieri — urmărit de „obsesia curselor pentru gol” ni se pare o mare necesitate. Poate că el se găsește chiar în lot, presupunînd doar o „recalificare” de post.

Cine urmărește jocurile Crișului constată că foarte multe acțiuni sînt concepute și realizate corect (rodul aceluiași joc de pase de care ne-am ocupat). Dar... din 10 asemenea acțiuni 9 se termină printr-o banală pasă sau o nouă intenție de pasă pentru că lipsește în echipa orădeană (...și, din păcate, nu numai la ea!) punșorul! Și, spre deosebire de alte echipe unde punșorii trebuie să vină mult înapoi spre a mai culege baloane, la Crișul, omul de șut și de gol, n-ar duce lipsă de mingi!

Înțelegînd prin procesul de maturizare și o mai mare îndrăzneală în acțiunile din interiorul careului de 16 metri, acolo unde înaintașii orădeni se aventurează prea rar, am adăuga — pentru capitolul defensiv — rezolvarea situației portarului: inima lui Vlad oscilează... între trei candidați, în momentul de față. Post psihologic prin excelență, portarul are nevoie de încurajare, de o bună atmosferă, are nevoie de clipe tonice în cabină și la antrenamente. Nu știu dacă Baumgartner este mai bun de cit Catona sau acesta de cit foarte tinărul Bologan. Dar trebuie să te fixezi la unul, „să riști pe mina lui”, cum se spune, mai multe partide.

Întreaga linie de atac a Crișului asaltă poarta Farului

Perspectivile sînt incurajatoare pentru echipa Crișul. Ne place să credem că bunele relații domnesc între conducerea clubului și jucătorii, între antrenor și jucătorii, că atmosfera de pregătire nu va avea de suferit nici o influență negativă. Beneficiind și de reîntoarcerea lui N. Alexandru, de deplina acclimatizare a „minjilor”, de o formă de

vîrf a celorlalți jucători, orădenii pot realiza în retur „parametrii” sportivi pe care îi pretinde o existență tihnită în prima divizie. După doi ani, cînd nu vom mai putea vorbi despre o tină echipă de A — Crișul — atunci însă și pretențiile vor deveni mai mari.

Eftimie IONESCU

BELGIA

— „CAMPIONA MONDIALĂ A AMICALELOR” —
DIN NOU ÎN TURNEUL FINAL, DUPĂ 16 ANI

RAMSEY A ÎNCEPUT „OPERAȚIUNEA C.M.” prin convocarea unui lot de 30 de jucători, din care a alcătuit echipa recent opusă Olandei, pe „Wembley” (rezultat modest: 0-0, care a stîrnit numeroase critici). Următoarea etapă-test: Belgia — Anglia la 25 februarie la Bruxelles, unde Ramsey va alina un „II” din același lot de 30, care — se presupune — ascunde pe cei 22 pentru Mexic. Lotul: Astle, Ball, Banks, Bell, Bonetti, J. Charlton, Bobby Charlton, Clarke, Cooper, Hughes, Hunter, Hurst, Jones, Labone, Lee, Madeley, Bobby Moore, I. Moore, Mullery, H. Newton, K. Newton, Oakes, Peters, Reaney, Shilton, Simpson, T. Smith, Stepney, Thompson, Wright.

„NU SÎNTEM ENTUZIASMAȚI DE TRAGEREA LA SORTII — a declarat antrenorul Cehoslovaciei, J. Marko. Avem în grupă adversari alți de puternici ca Anglia și Brazilia și aceasta înseamnă că trebuie să depunem multă muncă și... să avem și noroc. Șansele noastre nu sînt deloc mari, căci echipa României nu este un adversar neglijabil. Nu ne putem califica pentru „sferturi” decât dacă jucătorii noștri vor da maximum de randament în cele 2 jocuri. Dar, calificarea noastră ar avea un ecou mondial pentru că s-ar face în dauna unui fost campion al lumii”.

HELMUT SCHÖN NU SE GRABESTE... Plecarea lotului vest-german a fost fixată la 20 mai, deci cu 11 zile înainte de inaugurarea turneului final. Pînă atunci, Schön își va convoca jucătorii la două cantonamente de câte 3 zile (primul de la 28 ianuarie, al doilea în martie) și-i va supune la 4 jocuri de verificare și pregătire: 11 februarie la Sevilla cu Spania, 8 aprilie în compania unui adversar nedeterminat, 9 mai cu Irlanda de Nord și 13 mai cu Iugoslavia, ultimele două pe teren propriu.

DOAR PATRU „SUPRAVIEȚUITORI” ÎN LOTUL U.R.S.S. Pe lista de 22 de jucători, alcătuită de selecționerul Gavril Kacalin în vederea antrenamentelor care se desfășoară în Iugoslavia, pe coasta Dalmației, nu apar decât patru dintre fotbalistii care au participat la C.M. din 1966: Semsterny, Afonin, Hurjilava, Kava-zavili. Fotbaliștii sovietici vor sustine, cu ocazia pregătirilor din Iugoslavia, mai multe meciuri de verificare, printre care o partidă cu Hajduk Split și alta cu O.F.K. Beograd.

DIDI ÎNTRUCUZE OAMENI NOI Procedind cu răbdare și meticulozitate care îl caracterizează, celebrul brazilian Didi, alcătuieste lotul „peruvian” pe baza formei „la zi” a jucătorilor. Recent, el a introdus în lot patru fotbalisti, revelații ale ultimelor etape de campionat. Este vorba de Jaime Mosquera — actualul golgeter al campionatului — Eladio Reyes, Jorge Charun și Augusto Gomez, toți aparținînd clubului „Juan Aurich”.

AMINDOI FUNDAȘII CENTRALI SUEDEZI — ACCIDENTAȚI! După Nordqvist, rănit acum două săptămîni destul de grav, iată că și al doilea fundaș central al echipei Suediei s-a

Dacă ar fi să atribuim finalisteilor din Mexic numere în ordinea calificării lor, atunci fără doar și poate că Belgiei i s-ar cuveni nr. 1. Anglia și Mexic au primit din oficiu dreptul de participare, prima ca deținătoare a titlului mondial, secunda ca organizatoare, pe cînd Belgia a cucerit acest drept pe teren, prin joc.

Și au avut destule emoții acești „Diables rouges” — „dracii roșii” (cum li se spune, de 64 de ani, internaționalilor belgieni — poreclă pe care le-a dat-o un ziarist belgian după un joc Olanda—Belgia disputat în 1906, impresionat de ritmul infernal în care au jucat conaționalii săi, îmbrăcați în tricouri de culoare roșie). Dar pînă la urmă și-au văzut împlinit un vis pe care-l credeau doar vis...

LA UN PAS DE K.O.!

Satisfacția suporterilor echipei belgiene este cu atât mai mare cu cît au reușit să revină după 16 ani într-un turneu final C.M. în compania unor adversari redutabili în preliminarii: Iugoslavia, vicecampionă a Europei 1968, și Spania, una din favoritele grupei. A patra era Finlanda, care nu părea că va pune probleme. Și totuși... Această Finlandă a fost însă, la un pas de a pune K.O. echipei lui Raymond Goethals, antrenorul federal, și de a furniza surpriza anului. În primul meci din grupă, la Helsinki, în min. 84 tabela de marcaj indica 1-0 pentru gazde și nimeni nu mai credea într-o minune. Un ultim efort, supraomnesc, al lui Devrindt, van Himst și Polleunis a răsturnat însă scorul, transformînd într-o victorie penibilă ceea ce era să fie un eșec ridicol, ca acela rezervat, mai tîrziu, Franței de către Norvegia!...

TREI MECIURI TUMULTUOASE

Au urmat însă adevăratele „pietre de incercare” pentru Belgia:

ACCIDENTAT, ESTE VORBA DE AXELSSON, CARE JOACĂ ÎN ECHIPA BELGIANĂ F.C. BRUGES. CA ȘI NORDQVIST EL VA FI ÎNDISPONIBIL MAI MULTE SĂPTĂMÎNI. SELECȚIONERUL BERGMARK SE INTERESEAZĂ TOT TÎMPUL DE STAREA CELOR DOI ACCIDENTAȚI. MEDICII ÎI DAU ASIGURĂRI CĂ, PÎNĂ LA SFÎRȘITUL LUNII FEBRUARIE, AMÎNDOI VOR FI APȚI DE JOC.

FAVORITII LOR... După asidul fotbalului bulgar, Asparuhov, favorite sînt U.R.S.S., Anglia, R.F. a Germaniei, Brazilia, Uruguay și Mexic. Polonezul Lubanski indică doar patru: Brazilia, Anglia, Italia și Uruguay. În schimb, Glaici (Iugoslavia) se mulțumește să pronosticeze doar semifinaliștii: Brazilia, U.R.S.S., Italia și R.F. a Germaniei.

LA BURSA PARIURILOR. Imediat după cunoașterea rezultatului tragerii la sorți a grupelor și jocurilor turneului final, la bursa pariurilor s-au modificat cotele: 3-1 Brazilia; 7-1 Anglia și Uruguay; 8-1 Mexic și R.F. a Germaniei; 10-1 Italia, Peru și U.R.S.S.; 16-1 Cehoslovacia; 25-1 Bulgaria și Belgia; 33-1 Suedia; 50-1 România; 100-1 Salvador, Israel și Maroc.

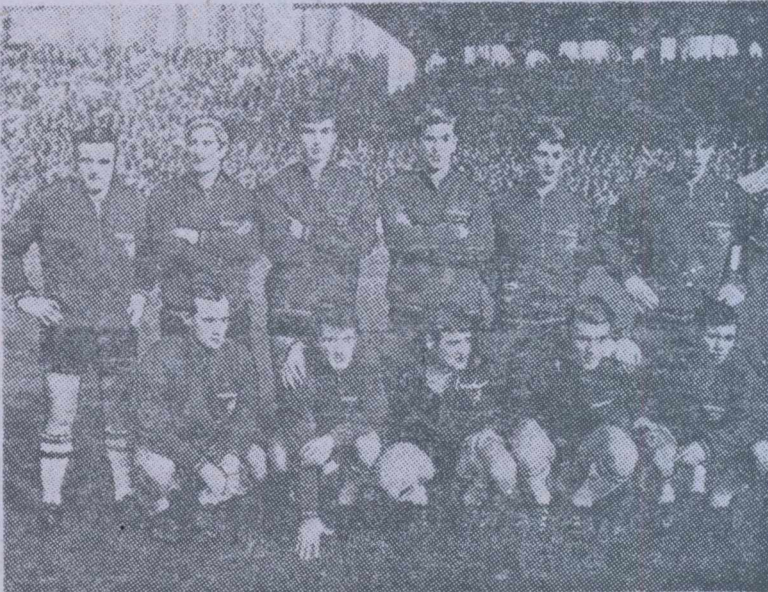
jocurile cu Iugoslavia (la Bruxelles) și Spania (la Madrid și apoi la Liege, returul). Au fost trei meciuri teribile, care au purtat amprenta luptei pentru puncte, de unde un angajament fizic total, o inversunare extraordinară, anti-joc, neregularități, eliminări (numai trei au fost consemnate la întîlnirea cu Iugoslavia), intervenții ale poliștilor, refuz de continuare a jocului (echipa Spaniei la Liege). În această atmosferă supraincîlzită, „dracii roșii” au știut să-și păstreze totuși mai mult calmul, să realizeze scoruri favorabile, în ordine 3-0, 1-1 și 2-1 și să-și asigure astfel în proporție de 90% șansele la calificare. Nu mai rămînea decît să aștepte partida Spania—Iugoslavia pentru a vedea dacă sînt definitiv calificați sau vor trebui să susțină un baraj cu Iugoslavia.

Se presupunea că, în urma ne-

prăvi în partidele amicale, spre deosebire de cele oficiale) — au obținut ceea ce la început antrenorul lor nu spera. Într-adevăr, atunci cînd a aflat că face parte dintr-o grupă preliminară atât de puternică, Goethals a declarat sincer: „N-avem noroc și nu trebuie să ne facem iluzii. Cred că trebuie să ne limităm ambițiile la o eliminare demnă. Ar fi remarcabil un loc doi în grupă și extraordinar dacă am putea disputa un baraj. Dar eu nu sper prea mult...”

Amuzant este amănuntul că după expirarea contractului său pe 2 ani, federația belgiană i l-a prelungit pe cinci ani cu intenția de a-i asigura lui Goethals timpul necesar pentru a pune la punct și în practică o politică a echipei naționale în vederea campionatului mondial din... 1974!...

Cum se vede, Goethals a făcut, acum, o reducere de patru ani...

Echipa Belgiei care a învins Spania cu 2-1. De la stînga la dreapta, jos: Semmeling, van Moer, Devrindt, van Himst, Puis; sus: Heylens, Trappeniers, Dewalque, Jek, Polleunis și Thissen.

multumirilor stîrnite de partidele de la Bruxelles și Liege în tabelele spaniolă și iugoslavă, se va produce un aranjament și o victorie a echipei lui Milici i-ar fi asigurat acesteia un baraj cu Belgia. Dar temerile nu s-au adevărit. Spania a învins cu 2-1 și în seara acelei zile de 30 aprilie 1969 belgienii au fost siguri de locul lor în Mexic. Ultima partidă, cu Iugoslavia, nu le mai putea răpi locul 1 prin rezultatul său (4-0 pentru Iugoslavia).

CEEĂ CE NU SPERA GOETHALS

Așadar, belgienii — acești „campioni mondiali ai meciurilor amicale”, cum i-a numit un hitru bun de glume (referindu-se la specialitatea lor de a realiza is-

ACEST FOST FORTAR...

Cine este însă, acest Goethals? Un fost portar al echipei Daring Bruxelles, la care a fost legitimat timp de 19 ani, după care a devenit antrenor și și-a cucerit o faimă de invidiat: aceea a stabilității. A început, ca antrenor, la Waremmes pe care în doi ani a dus-o din divizia a IV-a în a III-a, apoi timp de 7 campionate a lucrat fără grije la Saint-Frond, echipă pe care a făcut-o campioană a apărării în linie, cu rezultate indiscutabile.

El recunoaște că n-a fost niciodată un mare jucător, dar a fost la un pas de a debuta în echipa națională la C.M. 1954, dar ghinionul lui a fost... Meert, portarul titular care juca bine chiar și cînd era accidentat. De asemenea, Goethals n-a avut nici pretenția de a ajunge un antrenor spectaculos. Preluînd dubla funcție de selecționar și antrenor al naționalei, funcție pe care înainte o îndeplineau doi oameni — Arthur Ceuleers și Constant van den Stock —, singura lui țintă a fost să readucă reprezentativa pe linia de plutire. Și a reușit cu ajutorul jucătorilor, printre care curînd s-a bucurat de mare stimă și prețuire pentru clarviziunea lui tactică, prin justetea măsurilor strategice, prin comportarea demnă față de jucători. Are „ochi” și sesizează imediat ceea ce trebuie să sfîtuiească echipa. În meciurile cu Iugoslavia și Spania a găsit repede soluțiile pentru anihilarea lui Geaici, Amancio, Grosso și Velasquez.

DIN NOU FATA-N FAȚA CU MEXIC!

Sortii au adus Belgia acum în aceeași grupă cu U.R.S.S., Mexic și Salvador. Alte griji, dar și mai multă încredere în echipa sa și posibilitățile ei. Goethals are motive să fie satisfăcut de sorți pentru că poate aspira la un loc 2, deși echipa gazdelor este avîntată și-i poate bara drumul spre sferturi de finală. De altfel, în mai puțin de un an Belgia a jucat de două ori cu Mexic: 2-0 la Bruxelles și 0-1 la Ciudad de Mexico. Dar... „Am văzut pe mexicani la Bruxelles: ei nu mi-au făcut decît o impresie relativă. La Ciudad de Mexico însă, am găsit o echipă mexicană cu 60% mai bună decît aceea care a jucat la noi. Explicația? Alitudinea. Pentru că există totuși o proble-

mă a altitudinii” a spus Goethals, care a adăugat: „În ce ne privește, în meciul din Mexic jucătorii noștri s-au simțit mai puțin înăbușiți decît am crezut, dar le-a trebuit totuși un timp mai mare, ca de obicei, de recuperare, mai ales după sprinturile de 30-40 m”. Recomandarea medicului belgian Legros, care a studiat la fața locului condițiile de joc: jucătorii să prefere 40 de sprinturi de 15 m decît 12 de 50 m. Sînt mai ușor suportabile. De asemenea, Legros a propus și federația a acceptat ca echipa să plece la Ciudad de Mexico în ziua de 8 mai pentru acomodare. Electrocardiogramele jucătorilor, după partida din Mexic, au ieșit bune, dar datele vor fi cu siguranță altele, diferite, după o seară mai lungă și înaintea mai multor jocuri.

În fine, o problemă tehnică de rezolvat. Goethals a observat că, datorită aerului rarefiat, pasele și degajările devin mai puternice și lungi. În timpul jocului jucătorii au fost surprinși, fie de lungimea transmisiilor de mingă, fie de puterea lor la preluare. Goethals va studia cu jucătorii săi problema lovirii și preluării mingii în condițiile atmosferei la altitudine mare.

CU BUCATAR ȘI ALIMENTE DE-ACASA

Printre alte măsuri, organizatoare, datorită condițiilor speciale ale turneului final, belgienii au hotărît să includă în lot și un bucătar, să adauge la bagaje

PREZENȚE LA C.M.

Echipa Belgiei s-a înscris la 9 ediții și a participat la 8 dintre ele, de 5 ori calificîndu-se pentru turneul final. În 1930 (turneu final, fără preliminarii): 0-3 cu S.U.A. și 0-1 cu Paraguay. În 1934, în preliminarii: 4-4 cu Irlanda și 2-4 cu Olanda; în turneul final (optimi): 2-5 cu Germania. În 1938, în preliminarii: 3-2 cu Luxemburg și 1-1 cu Olanda; în turneul final (optimi): 1-3 cu Franța. În 1950 s-a retras. În 1954, preliminarii: 4-2 și 2-2 cu Finlanda, 3-2 și 2-0 cu Suedia; în turneul final (optimi): 4-4 cu Anglia și 1-4 cu Italia. În 1958, eliminată în preliminarii: 3-6 și 0-0 cu Franța, 8-3 și 5-2 cu Finlanda. În 1962, eliminată în preliminarii: 0-2 și 0-2 cu Suedia, 2-4 și 1-2 cu Elveția. În 1966, eliminată în preliminarii: 1-0 și 5-0 cu Israel, 0-3, 5-0 și 1-2 (baraj) cu Bulgaria. În 1970, preliminarii: 2-1 și 6-1 cu Finlanda, 3-0 și 0-4 cu Iugoslavia, 1-1 și 1-2 cu Spania, calificată pentru Mexic.

lor alimente, să se aprovizioneze cu un stoc serios de cafea (nu le place cea din Mexic) și brînză, apă minerală, cărți, reviste... Nu uită nici cel mai mic amănunt. Este vorba de o călătorie lungă, de circa 45 de zile după socotelile lor.

DAR ECHIPA?...

Grija cea mare a lui Goethals este lotul și pregătirea lui. Campionatul a fost devansat în așa fel încît să aibă la dispoziție jucătorii înainte de plecare, pentru pregătire. O primă etapă a pregătirilor o va constitui meciul amical cu Anglia de la 25 februarie, la Bruxelles. Va fi o severă verificare a unui lot de bază, al cărui schelet îl asigură Jek și Thissen (22 ani), Dewalque, Devrindt și Van Moer (23 ani), Polleunis și Trappeniers (25 ani) și Van Himst (26), toți tineri, nădejdea lui Goethals. Ei asigură osatura unei echipe construite în principal pe o combinată Standard Liege-Anderlecht Bruxelles, cele mai bune echipe la ora actuală. Lotul mai cuprinde pe: Heylens, Hanon, Boone (portar), Peters, Semmeling, Belens, Puis, Verheyen, Piol, Dockx. Goethals întîmpină însă greutăți, la lărgirea lotului național, prin aflulxul de jucători străini la marile cluburi, ceea ce barează drumul elementelor tinere talentate băștinașe.

Cu acest lot Goethals va trebui să lucreze serios pentru a realiza o transformare esențială ca joc: de la o echipă de cupă, cum s-a dovedit Belgia în preliminarii, la una de regularitate, capabilă să facă față la 3 jocuri cel puțin, programate între 2-10 iunie. Structura însă nu i-o va schimba. El este adeptul cit mai puținelor schimbări.

MAXIMUM DE PARTICIPĂRI ȘI... PUNCTAJ: BRAZILIA

Lotul finalisteilor din Mexic prezintă o gamă variată de... culori. O țară — Brazilia — care a fost prezentă la toate cele opt ediții și acum se prezintă pentru a noua oară; trei echipe au cucerit de cite două ori titlul mondial (Uruguay, Italia, Brazilia), alte două (R.F. a Germaniei și Anglia) cite odată; trei reveniri: Suedia, Belgia și România; trei prezențe inedite: Israel, Maroc și Salvador.

Pe marginea acestui lot, presa sportivă din R.F. a Germaniei a publicat un interesant tabel cu meritele celor 16 finaliste din Mexic. Tabelul

a fost alcătuit pe bază de punctaj atribuit astfel: 10 puncte echipei campioane; 8 formației clasate pe locul 2; 6 puncte pentru a treia clasată și 5 puncte pentru a patra; 4 puncte au fost acordate echipelor clasate pe locurile 5-8; 3 puncte celor clasate pe locurile 9-12; 2,5 puncte celor clasate pe locurile 9-16; 2 puncte celor clasate pe locurile 13-16 și un punct echipelor eliminate în preliminarii. Iată cum arată acest tabel, în care țările sînt trecute în ordinea punctajului totalizat:

ȚARILE	1930	1934	1938	1950	1954	1958	1962	1966	Pct.
BRAZILIA (8)	5-8	9-12	3	2	5-8	1	1	9-12	47,5
R.F. A GERMANIEI (6)	—	3	9-16	—	1	4	5-8	2	35,5
ITALIA (6)	—	1	1	5-8	9-12	e.p.	9-12	9-12	34
URUGUAY (5)	1	—	—	1	4	e.p.	9-12	5-8	33
CEHOSLOVACIA (5)	—	2	5-8	—	9-12	9-12	2	e.p.	27
SUEDIA (4)	—	5-8	4	3	e.p.	2	e.p.	e.p.	26
ANGLIA (5)	—	—	—	5-8	5-8	9-12	5-8	1	25
MEXIC (6)	13-16	e.p.	—	13-16	13-16	13-16	9-12	9-12	15
U.R.S.S. (3)	—	—	—	—	—	5-8	5-8	4	13
BELGIA (4)	9-12	9-16	9-16	—	13-16	e.p.	e.p.	e.p.	13
ROMANIA (3)	5-8	9-16	9-16	—	e.p.	e.p.	—	e.p.	12
BULGARIA (2)	—	e.p.	e.p.	—	e.p.	e.p.	13-16	13-16	8
PERU (1)	9-12	—	—	—	—	e.p.	e.p.	e.p.	6
ISRAEL (0)	—	—	—	—	—	—	e.p.	e.p.	4
MAROC (0)	—	—	—	—	—	—	e.p.	—	1
SALVADOR (0)	—	—	—	—	—	—	—	—	0

LEGENDA. — 1, 2, 3, 5-8 etc.: locul ocupat în turneul final; e.p.: eliminată în preliminarii. În parantezele din dreptul echipelor: prezența la turnee finale.

MĂRIRE ȘI DECADENȚĂ...

Cind în 1957, la campionatul sud-american, disputat în Peru, Argentina a înghițit marea Brazilie a lui Didi și Vava și a spulberat apoi Uruguayul, învingătorii dispuneau de trei autentici „ași”, în trei posturi vitale pentru o echipă care joacă un fotbal prevalent ofensiv: MASCHIO (inter droptă), ANGELILLO (centru atacant) și SIVORI (inter stînga).

Această veritabilă tripletă de aur (Maschio, Angelillo, Sivori) a atras imediat pe emisarii marilor cluburi italiene, care — descope-

Angelillo

rindu-le marilor vedete sud-americane descendența din părinți italieni emigranți — i-au asaltat cu oferte din cele mai tentante, i-au vrăjit cu promisiunea unor cîștiguri fabuloase și i-au determinat pe acești tineri să facă, în sens invers, drumul pe care părinții lor îl făcuseră cu ani în urmă, în căutarea unei vieți mai bune.

Maschio a ajuns astfel la Bologna, Angelillo la Internazionale, Sivori la Juventus. Primul n-a avut prea mult noroc în Italia, ultimul cu atât mai puțin.

Rămîne Angelillo, de care ne vom ocupa mai mult. Ei bine, el a început pe altar, pentru a termina în țară!

Cariera lui Angelillo la Milano a debutat excepțional: 16 goluri marcate în primul său campionat,

apoi — în anul următor — golgeter absolut cu 33 de goluri!!

„Am găsit cel mai bun atacant din Europa”, spuneau conducătorii lui Inter, frecîndu-și minile mulțumiți. „Din Europa? Din lume!” adăuga Guglielmo Stabile, fost atacant central al naționalei argentinene aplaudat și el în Italia, în rîndurile echipei Genoa.

Timp de doi ani, Angelillo a avut întregul Milano la picioarele sale. Dar, într-o zi de octombrie, în 1958, Angelillo a întîlnit-o pe blonda Ilija Lopez, care l-a fascinat. Dar, o dată cu dragostea, a sosit la Inter și Helenio Herrera, care avea să-i devină lui Angelillo un adevărat „dușman de moarte”.

H. H. care promisesese, din primul an, să aducă titlul de campioană lui Internazionale, dar nu l-a obținut, a aruncat toată răspunderea eșecului pe Angelillo și pe prietenia sa cu Ilija Lopez. Și atîtea a făcut, atîtea a vorbit Herrera, încît a reușit să determine scoaterea lui Angelillo din echipă și transferarea lui (forțată) la A. S. Roma, unde argentinianul avea să rămînă timp de 4 campionate.

De la Roma, la A. C. Milan; apoi la Lecce; apoi din nou la A. C. Milan; apoi în Divizia B la Genoa și în fine, „marea cădere”, la Santa Maria degli Angeli, unde actualmente marele, grandiosul ex-campion joacă și antrenează o echipă de categoria a patra, numită Angelana.

Angelana! Ultima în clasament, cu zero puncte, la venirea lui Angelillo. Acum, e tot ultima dar cu 7 puncte, în bună companie cu alte 3 echipe și la un punct în urma unui alt terget.

— La 32 de ani, vrei să încerci o nouă ascensiune pornind de la categoria a 4-a? — l-am întrebat.

— „Nu-i vorba de o nouă ascensiune. Vreau doar să-i demonstrez dușmanului meu Herrera că după ce am fost un jucător destul de bun (N. A.: remarcăți modestia) pot deveni un mare antrenor. Vreau să încep de jos și să ure treaptă după treaptă. Nu-mi lipsește curajul și puterea de muncă. Am alături de mine pe aceeași femeie pe care Herrera a socotit-o ruina mea. Ea e sprîjinul meu moral. Vreau să demonstrez că legătura mea cu Ilija a fost doar un comod paravan pentru ca marele meu dușman să-și justifice învictoria. Ca să reușesc va trebui poate timp. Dar am răbdare”.

CESARE TRENTINI

CE I SE CERE UNUI GOLGETER

După cum se știe, as al golgeterilor europeni pe sezonul trecut a fost desemnat fotbalistul bulgar PETAR JEKOV de la T.S.K.A. Sofia, care a înscris în campionatul țării sale 36 de goluri. El a fost distins de revista „France Football” cu tradiționalul trofeu „Gheata de aur”. În acest clasament l-au urmat grecul Sideris de la Olimpikos Piraeu (35 de goluri) maghiarul Dunai de la Ujpesti Dozsa și austriacul Kegelberger de la „Austria” (ambii cu cîte 31 de goluri), cărora aceeași revistă le-a atribuit trofee „Gheata de bronz”.

O discuție cu acești specialiști ai golului despre „secretele” metodelor de a strînge poarta adversă e fără îndoială interesantă și instructivă pentru toți atacanții. Înainte de a le da cuvîntul, iată cîteva date asupra vîrstei și indicilor fizici ai acestor laureați: JEKOV — 25 de ani, 1,82 m, 79 kg; SIDERIS — 31 de ani, 1,73 m, 77 kg; DUNAI — 26 de ani, 1,83 m, 76 kg.; KEGBERGER — 23 de ani, 1,72 m., 67 kg.

După cum se vede, datele sînt destul de variate și, ce e mai interesant de remarcat, stu-

parte, că înălțimea și greutatea prea mari ar impiedica pentru golgeterii de tip modern pentru că ar împiedica asupra mobilității lor.

— Importante nu sînt nici înălțimea, nici greutatea, ci forța de a gîndi rapid și ingenios față de apucătură — apreciază KEGBERGER. Un jucător ca să gîndească va fi totdeauna mai util de un pachet de mușchi necoordonat.

Deci, după cum se vede, în problema „gabarului” optim al golgeterului cei patru „regi K.O.-ului fotbalistic” (cum îi denumește revista „France Football”) nu au păreri contradictorii. Să vedem acum care sînt factorii care determină formarea unui jucător ca realizator?

Iată ce spune JEKOV:

— Încă din adolescență visam să devin un golgeter. Ați observat că majoritatea copiilor preferă să joace fotbal ca înaintași, să marcheze goluri. La început nimeni nu se prea „înghesuie” să ocupe postul astăzi atît de „la modă”, de liber sau să joace stoper și chiar fundas. De ce? În explic această prin faptul că îi atrage mirajul golului, acest moment de cea mai mare pregnanță într-un meci. Fotbaliștii realizatori nu se nasc ci se formează, dacă dispun de talent și de simț. Și atunci cînd ai început să ai noroc cînd ai început să înscrii în mod frecvent goluri să nu crezi că ai atins culmea!

DUNAI mărturisește că dintotdeauna și-a dorit să fie atacant central:

— Acum, cînd această dorință mi s-a împlinit sînt satisfăcut dar vreau să merg mai departe, să înscriu cît mai multe goluri. Cum mă antrenez pentru aceasta? Cred că cel mai bun antrenament este cel în condiții reale de joc; noi, „Ujpesti”, jucăm în medie de trei ori pe săptămînă. Procesul individual de antrenament îl orientez spre contraatac. Aceasta e de altfel concepția de joc a echipei noastre.

SIDERIS este un centru atacant tipic:

— Sarcina mea este să marchez și pe acest obiectiv îmi auez jocul. Am exersat și am înțeles să șutez la fel de bine cu ambele picioare. În plus, trebuie să spun că circa 40 la sută din golurile mele le-am înscris cu capul.

Tinărul KEGBERGER nu ține socoteala golurilor pe care le-a marcat de-a lungul activității sale:

— În orice caz, sînt foarte departe de recordul idolului meu, Pele. În sezonul trecut am înscris 31 de goluri. Ca să ajung la 1.000 de goluri, mergînd în ritmul de acum, mi-ar trebui 30 de sezoane... Glumesc, desigur! Am devenit centru atacant din instinct. Lovitura mea preferată este o piciorul drept, din mișcare, dar observ că „Gheata de bronz” care mi s-a oferit drept trofeu este pentru piciorul stîng. Poate că e o aluzie ca să-mi exerseze mai bine stîngul — ceea ce, de altfel, am început să fac!

Patru golgeteri, patru tipuri de jucători, patru concepții...

NE VORBESC CÎTIVA

DINTRE FRUNTAȘII CLASAMENTULUI

TROFEULUI „GHEATA DE AUR”

diul statistic al datelor celor 75 de jucători care au intrat în lista de evidență pentru atribuirea trofeului revistei franceze ne oferă un tablou extrem de diversificat, ducîndu-ne la concluzia că nici vîrsta, nici înălțimea sau greutatea fotbalistilor nu sînt determinante pentru capacitatea lor de realizatori.

— „Pe mine, de pildă — declară JEKOV — înălțimea și greutatea apreciabilă nu mă împiedică să marchez. Deși datele mele fizice m-ar descrie drept un atacant de genul „buldozer”, eu sînt un adept al jocului combinativ. Dar dacă statura înaltă nu e un minus, să știți că statura mai mică nu e un impediment pentru a deveni golgeter. E drept însă că „mini-atacantul” are mai multe de pătimit din partea apărătorilor adversi decît un înaintaș de constituție atletică.

— Pentru a fi un bun realizator — opinează SIDERIS — nu e neapărat nevoie să fii un voinic. Trebuie, însă, să dispui de calități fizice multilaterale și mai ales să calculezi și să execuți cu precizie șutul.

— Nu există un golgeter „standard” din punct de vedere al datelor fizice și al manierei de joc — e de părere DUNAI. Și totuși, un ideal în acest sens ar fi pentru mine EUSEBIO. Cred, pe de altă

LEV IAȘIN

CEL MAI BUN PORTAR DIN LUME (I)

O știre a făcut ocolul lumii. Era vorba de hotărîrea luată de portarul echipei Dinamo Moscova și al reprezentativei de fotbal a Uniunii Sovietice, Lev Iașin, de a mai continua activitatea competițională, cu toate că la 22 octombrie 1969 a împlinit vîrsta de 40 de ani.

„Voi mai juca doi ani și pe urmă... am să văd” — declara Iașin ziaristilor care îl asaltaseră cu întrebările.

În calitate de deținător al „Balonului de aur”, distincție acordată anual de redacția revistei „France Football”, Iașin s-a văzut într-o „societate sportivă nobilă”, formată din ași ai fotbalului, printre care se numărau: Stanley Mathews, Di Stefano, Kopa, Bobby Charlton, Eusebio, Masopust, Best etc.

Mulți și-au pus întrebarea, cum de a ajuns acest lungan făcut din Moscova în rîndurile celor mai buni jucători din lume.

Să ne întoarcem cu ani și ani în urmă.

Lev Iașin s-a născut la 22 octombrie 1929, într-o familie de muncitori din Moscova. A avut o copilărie grea și zbuciumată, deoarece, cînd împlinise vîrsta de 12 ani, Uniunea Sovietică a fost atacată de către Germania hitleristă. Izbucnise cel de-al doilea război mondial, care a adus după sine atîtea nenorociri și dezastre. La 14 ani, acest copil, prea înalt pentru vîrsta lui, a intrat ca ucenic la o fabrică metalurgică din Moscova, lucrînd la început ca rabotor iar mai tîrziu ca frezor. Cu toate timpurile grele, alături de Iașin cîț și ceilalți copii de vîrsta lui practicau sportul. Primele încercări le-a făcut pe terenul de baschet, apoi a

trecut la scrimă și, ca orice tîndr sovietic, și-a încercat forțele și la șah.

După terminarea războiului a fost atras cu trup și suflet de sportul celor curajoși: hocheiul pe gheață. Tinărul moscovit, înalt de 1,84 m, a făcut pentru prima dată cunoștință cu poarta. Fără îndoială că poarta de hochei pe gheață i se părea mult prea mică pentru el și din această cauză Iașin suferea cumplit.

În timpul serviciului militar, Iașin a făcut parte din rîndurile sportivilor de la clubul Dinamo Moscova, activînd la început în secția de hochei pe gheață. Dar nu trecea zi fără ca el să nu urmărească antrenamentele portarilor de la... fotbal și aceasta pentru a putea face o comparație între jocul acestora și jocul său în poarta echipei de hochei.

Cu timpul l-a captivat și postul de portar la fotbal.

Pe atunci, poarta echipei de fotbal Dinamo Moscova era apărută de Alexei Homici supranumit și „tigrul”, cel mai bun portar din U.R.S.S., și care — în anul 1945, — cu prilejul turneului întreprins de echipa Dinamo în Anglia, a uimit și entuziasmat în același timp pe spectatori britanici. Ca antrenor al echipei de fotbal Dinamo Moscova, funcționa Cernișev, actualmente antrenor al echipei reprezentative de hochei a U.R.S.S. Cernișev l-a observat pe Iașin cu prilejul unui antrenament și a fost plăcut impresionat de calitățile celui tîndr talentat. L-a atras atenția și lui Homici rugîndu-l să-l îndrume, și, în scurt timp, Iașin a apărut în poarta echipei de fot-

bal-rezerve a clubului Dinamo. Sigur că șansele lui Iașin de a promova în prima echipă, unde postul de portar era deținut de Homici, erau minime. Într-o zi însă, norocul i-a zîmbit. Aceasta s-a întîmplat după disputarea derbyului moscovit Dinamo-Spartak, cînd Homici, la o intervenție periculoasă, s-a accidentat grav, fracturîndu-și clavicula. Datorită acestui fapt, Iașin a fost trecut în echipa întii.

Debutul însă a avut cu totul un alt final decît cel dorit de el și antrenorul Cernișev. În primul meci la echipa întii, nici nu trecuseră cîteva minute și balonul se și odihnea în poarta sa. O comportare și mai slabă a avut-o Iașin în meciul următor, cu echipa Dinamo Tbilisi. Cu toate că Dinamo Moscova conducea cu 4-1, la un moment dat, în decurs de numai două minute, Iașin a scos de trei ori balonul din poarta sa. Abia în ultimul minut de joc, Constantin Beșkov a reușit să înscrie golul victoriei, astfel că, în final, Dinamo Moscova a cîștigat cu 5-4.

Aceste insuccese au avut drept urmare trimiterea lui Iașin la echipa de rezerve. Însă el nu s-a descurajat. A început să se pregătească și mai intens, la fiecare antrenament muncea din greu, astfel că progresele nu au întîrziat să se arate. În această perioadă, Homici îi era prieten și profesor, fiindcă își dăduse seama că, cu toate insuccesele de moment, Iașin putea fi urmașul său în poarta echipei Dinamo.

Și astfel, într-o zi, Iașin a reîntinat în posesia tricoului cu nr. 1. În anul 1952, cînd Homici și-a încheiat activitatea competițională, Iașin i-a luat locul în poartă purtînd același tricou negru, chiloți negri și mănuși negre, ca și fostul titular al echipei Dinamo Moscova.

(Va urma)

Traducere de V. BENKOVSKI (după revista „GOL” din Praga)

Lev Iașin — în plin plonjon — așa cum l-au văzut și îl văd adversari și coechipieri, salvînd mingi ce par impenetrabile

UN SUEDEZ ITALIAN...

În fotografie îl vedeți pe tânărul Skoglund, fiul răinosului fost internațional suedez Lennart Skoglund, care și-a încheiat cariera în Italia. Evert Skoglund (16 ani) este însă cetățean italian, membru al clubului Inter (unde a jucat și tatăl lui) și de curând și al lotului reprezentativ de juniori. În orele libere răsfățează cu pasiune albumul familiei care-l înfățișează secvențe din activitatea tatălui său, pe care ar dori să o continue cu același succes.

...ȘI UN ITALIAN ENGLEZ

Ultima și cea mai senzațională transferare din Marea Britanie o constituie achiziționarea de către celebrul club londonez Arsenal a revelației campionatului scoțian, extremul dreapta Peter Marinello, născut la Glasgow din părinți italieni. Marinello este socotit „al doilea Best” datorită extraordinarei asemănări în joc cu celebrul jucător al lui Manchester United. În fotografie tânărul jucător (are doar 19 ani) Marinello.

● Cu puțin timp în urmă, poliția din Torino a arestat un spărgător după o urmărire cu mașinile „ca-n filme” și după un violent schimb de focuri. Condus la comisariatul de poliție cel mai apropiat, s-a constatat că spărgătorul era centrul atacant al unei echipe din localitate, iar păgubașul... președintele ei.

● Internaționalul iugoslav Hasnaglic va activa în viitor la cunoscuta echipă elvețiană Servette Geneva. El a și fost încercat într-un meci disputat la Besançon unde a făcut o impresie dintre cele mai bune.

● Noua vedetă a fotbalului vest-german, internaționalul Reinhardt Libuda de la Schalke 04, este actualmente implicat într-un mare scandal sentimental care s-ar putea să aibă urmări dintre cele mai neplăcute pentru el.

● 3.471.393 este numărul de spectatori total care au asistat la meciurile turului campionatului vest-german, ceea ce dă o medie de aproape 23.000 spectatori de meci. În raport cu campionatul trecut, s-a înregistrat un plus de peste 200.000 spectatori.

● Comitetul executiv al Federației Internaționale a sportului universitar, reunit de curând la Dubrovnik (Iugoslavia), a stabilit ca ediția din acest an a campionatului universitar european de fotbal să aibă loc în a doua jumătate a lunii iulie în mai multe orașe din Iugoslavia, finala urmând a se disputa în ziua de 26 iulie a.c. la Skopje.

● Portarul unei echipe de amatori din Franța — S. C. Launilis — au poate folosi decât un braț, celălalt fiindu-i paralizat în urma unei poliomielite contractată în copilărie. În schimb el are un gut extrem de puternic, reușind într-un recent meci ca dintr-o degajare să trimită balonul în plasa porții adverse.

● Ca urmare a propunerii cunoscutului expert Marton Bukovl, este mai mult ca sigur că federația maghiară de fotbal își va da acordul ca, începând încă din această primăvară, campionatul Ungariei să compoartă două etape săptămânale: miercuri și duminică.

extern MAGAZIN extern

DE-ALE SARDINIENILOR...

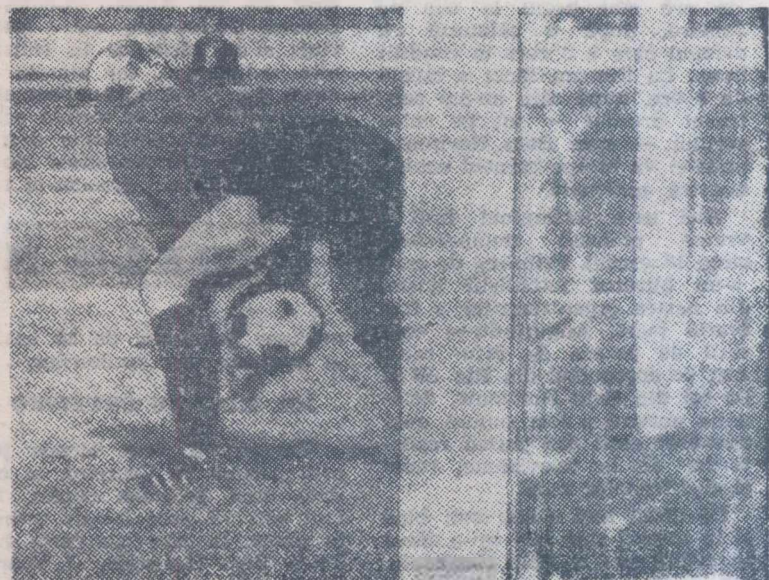
De când echipa tor Caligari — în frunte cu Riva — conduce în clasamentul campionatului italian, suporterii din Sardinia... nu-și mai încap în piele; ei au început să se teamă de ofensiva echipelor din Nordul Italiei, acolo unde își are de ani și ani sediul, titlul. Suspendarea, pînă la terminarea campionatului, a antrenorului Scopigno (pentru că a insultat un arbitru de țuș) a dezlănțuit furia „tifosilor” lui Cagliari care vdd, în hotărîrea ligii italiene, o manevră a adversarelor din Nord. Un afiș, pus la intrarea în stadionul din Cagliari, conținea următoarele cuvinte: „Sportivi din Sardinia! Mătia fotbalistică din Nord ne-a atacat din nou. Dar pentru orgoliul insulei noastre, mai mult ca niciodată, trebuie să susținem cu toate forțele echipa noastră!” Să mai ziceți că n-au imaginație și temperament cei din Sudul Italiei...

TOSTAO — DECLARAT „BUN NAȚIONAL”

Cresc acțiunile vedetelor nr. 2 a fotbalului brazilian, Tostao. Recent, clubul său — Cruzeiro Belo Horizonte — a obținut din partea guvernatorului statului Minas Gerais, declarația oficială că Tostao este socotit un „bun național” brazilian. În virtutea acestei hotărîri, el nu va putea părăsi țara decît prin aprobarea parlamentului Braziliei, contrasemnată de președintele țării. Numai Pele mai este investit cu o asemenea calitate.

Pe de altă parte, pentru asigurarea reînnoirii contractului lui Tostao, clubul Cruzeiro a lansat un împrumut printre simpatizanții și membrii săi susținători. Suma prevăzută pentru împrumut a fost acoperită în cinci zile; astfel că, după toate probabilitățile, celebrul centru înaintaș al reprezentativei, nu va părăsi — nici pentru următorii trei ani — clubul unde a cunoscut consacrarea.

DIN FOTOGRAFIILE ANULUI 1969

A devenit un obicei ca în fiecare an, în diferite țări, să fie alese și premiate cele mai bune fotografii sportive. O astfel de... operațiune s-a desfășurat și în Iugoslavia. Din fotografiile desemnate drept cele mai bune ale anului trecut, reproducem pe cea alăturată. Reprezintă un moment dramatic dintr-un meci de fotbal: portarul, prea sigur de el sau neatenț, scapă mingea, printre picioare, în plasă!

VORONIN ÎL IMITĂ PE BRUMEL

Victima unui grav accident de automobil, cu doi ani în urmă, celebrul internațional sovietic Valeri Voronin era considerat pierdut pentru fotbal. El a petrecut luni de zile în clinici și, prin străduințele medicilor, s-a vindecat total. A urmat o lungă perioadă de reeducare fizică, desfășurată în sălile medicale. În sfîrșit, cu multă voință și energie, el a efectuat zece și zece de antrenamente. Și, spre mirarea multora, foarte rapid, Voronin a și apărut în prima formație a lui Torpedo.

„Sper să revin la forma cea mai bună și să concurez iarăși pentru un post în reprezentativă”, a declarat acest al doilea Brumel, care este Voronin.

UN ADEVĂRAT OCOL AL PĂMÎNTULUI

Echipa cehoslovacă Inter efectuează actualmente unul dintre cele mai lungi și mai variate turnee în care a fost angajată o formație. Neavînd nici un jucător în lotul care se pregătește pentru Mexic, clubul din Bratislava a acceptat organizarea unui adevărat ocol al pămîntului.

Inter și-a început turneul la Los Angeles; al doilea meci al programului s-a desfășurat în Tahiti. Următoarea oprire a fotbaliștilor cehoslovaci este Noua Zeelandă, urmată de Australia, Singapore, Hong-Kong. Pe itinerariul lui Inter mai figurează meciuri în Liban, Siria, Grecia și Iugoslavia. Înțoarcerea este prevăzută spre sfîrșitul lunii februarie. Un adevărat record în materie de turnee fotbalistice!

FOTBALIȘTI ZBURATORI

Ochiul și inspirația fotoreporterului au realizat această minunată fotografie care a „prins” una din frumusețile pe care le poate oferi fotbalul. Trei jucători (portarul, un fundaș și un atacant) au sîrit în întîmpinarea mingii. Mișcările lor însă, luate de obiectiv de jos în sus, dau impresia unui zbor în grup sau al unui fragment de balet. Imaginea înfățișează o fază dintr-un joc desfășurat la Helsinki, capitala Finlandei.

Cînd vezi asemenea momente te mai poți întreba de ce place atât de mult fotbalul?...

FOTBAL

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
Redacția și adresa: București, Bd. Mărăști 26,
sectorul I, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Pavel Marcu, Aurel C. Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-șef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.

Prezentarea grafică Liviu Boboceu

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

BILANȚ '69

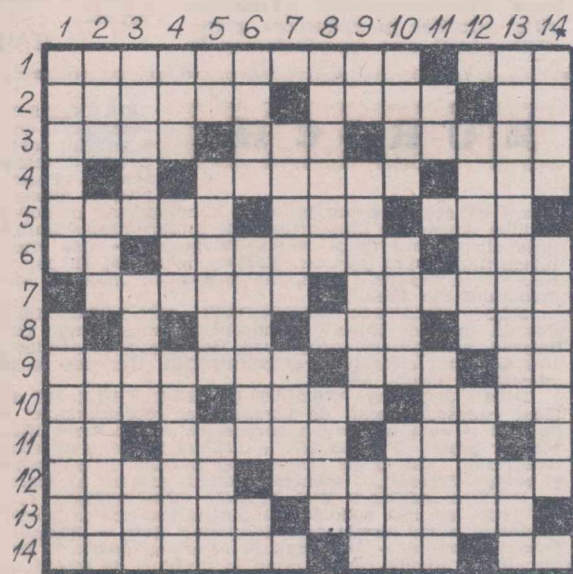
ORIZONTAL: 1) Primul fotbalist român pe '69 — Parteneră a clujenilor, în „semicentenar” 2) Trecută prin sita preliminarilor, este una din marile favorite ale „Zeitelor de aur” — Echipier al Florinel, eliminată de băcăuani din C.E.T. — Strigăt. 3) Deschideri — Al șaselea pe lista celor mai buni din '69 — În lungul și de nune ale aceluia care a înscris cel de-al 1.000-lea gol în 1969. 4) Amenințări permanente pentru portari — A dori tricourilor succes în Mexic. 5) „Paris”, splendid magazin turistic în Guadalajara — Jucător brazilian prezent în preliminar — Internațional la Manchester City, a înscris echipei Lierse 2 goluri, pe terenul acestuia (C.C. nov. '69). 6) Termen de comparație în lumea balonului oval — Jucător la Milan, prezent în una din manșele cu Estudiantes — Fostă agenție germană de știri. 7) Echipă din Sofia, eliminată din C.E.T. de către Kilmarnock — Spărtură în zid. 8) Alemanais Aachen — A efectuat recent, cu juniorii lui, un fructuos turneu în Grecia — Cap în Franța. 9) Sortii au plasat-o, la turneul final, în compania celor mai puternice echipe din lume — Cel de-al treilea club din Guadalajara prezent în prima divizie a țării — Porțim. 10) Cavalerist — Orbită — Redutabilă extremă scoțiană de la Kilmarnock, în formație și la Bacău. 11) Pe jumătate gata! — Alt jucător la Floriana, consemnat cu 1 autogol la Bacău — Ritual. 12) Articol nehotărât — Proprie anotimpului turneului final. 13) „Măcovei”, arbitru divizionar. 14) Cîștigătorul „Balonului de aur” pe 1969. 14) Înaintaș argentinian prezent în preliminar — De la un C.M. la altul — Willi Schulz.

VERTICAL: 1) Singura formație românească calificată vreodată în „sferturile” unei competiții europene — Participanță prestigioasă la turneul final, candidată la adjudecarea definitivă a „Zeitelor”. 2) Campioana noastră din '69 — Egalitate — Învingătoare de Anglia, la Amsterdam, într-un amical recent. 3) Favorizată de Fortuna, în dauna noastră, la tragerea la sorți din Mexic — Una din etapele tricourilor, în turneul actual din America de Sud — Munte în Germania. 4) Rlu asiatic — Dusemănie — Alci, la 15 ianuarie 1969, pe Wembley, s-a născut adevărata echipă a României. 5) Tie — Echipă cehoslovacă, marea revelație a Cupei Cupelor în 1969 — „Camino...”, hotel de prim rang din aceeași Guadalajara. 6) „Nun-weiler”, al treilea fotbalist al anului, după Dumitrache și Dobrin — Primul jucător iugoslav pe 1969 — Nicolae Dobrin. 7) Ințitul nostru pas spre Mexic — Omogenitatea și calmul, în rîndurile tricourilor noastre. 8) Președintele comitetului de organizare a turneului final din Mexic — Uniunea Asociațiilor Studențești din România. 9) Herbie Roberts — Specialist în cercetarea runelor — Bombardamentul suterilor. 10) Ținut an-

tie în Peloponez — Echipă bucureșteană (Cat. Promoție) — Cel mai bun jucător din lume pe 1969, după o anchetă a ziarului Sportul. 11) Adrian — „Twist”, unul din eroii lui Dickens. 12) Altă participantă la turneul final din Mexic — Echipă din Bulgaria (Locul 7 în clasamentul turu-

lui). 13) Campioana Italiei pe 1969 — Realizator scoțian în preliminar. 14) Primul jucător ceh al anului încheiat recent — Înclină de partea unuia sau a altuia dintre adversari. Dicționar: DNB, AIL, ERZ, I.I. EPEL.

G. C.

DEZLEGAREA CAREULUI DIN Nr. 190

Orizontal: 1) București — Mal. 2) Atena — Prater. 3) San Siro — Dateu. 4) E — Tineri — Tren. 5) Lor — Estadio — I. 6) Râmas — SI — Mar. 7) Hală — Uzina — Me. 8) Ad — Ri — I — Acasă. 9) Metale — Emiri. 10) Parc — Polo — Eco. 11) D — Napoli — Inot. 12) Em — Niș — Dunăre. 13) Număr — Sală — AI.

